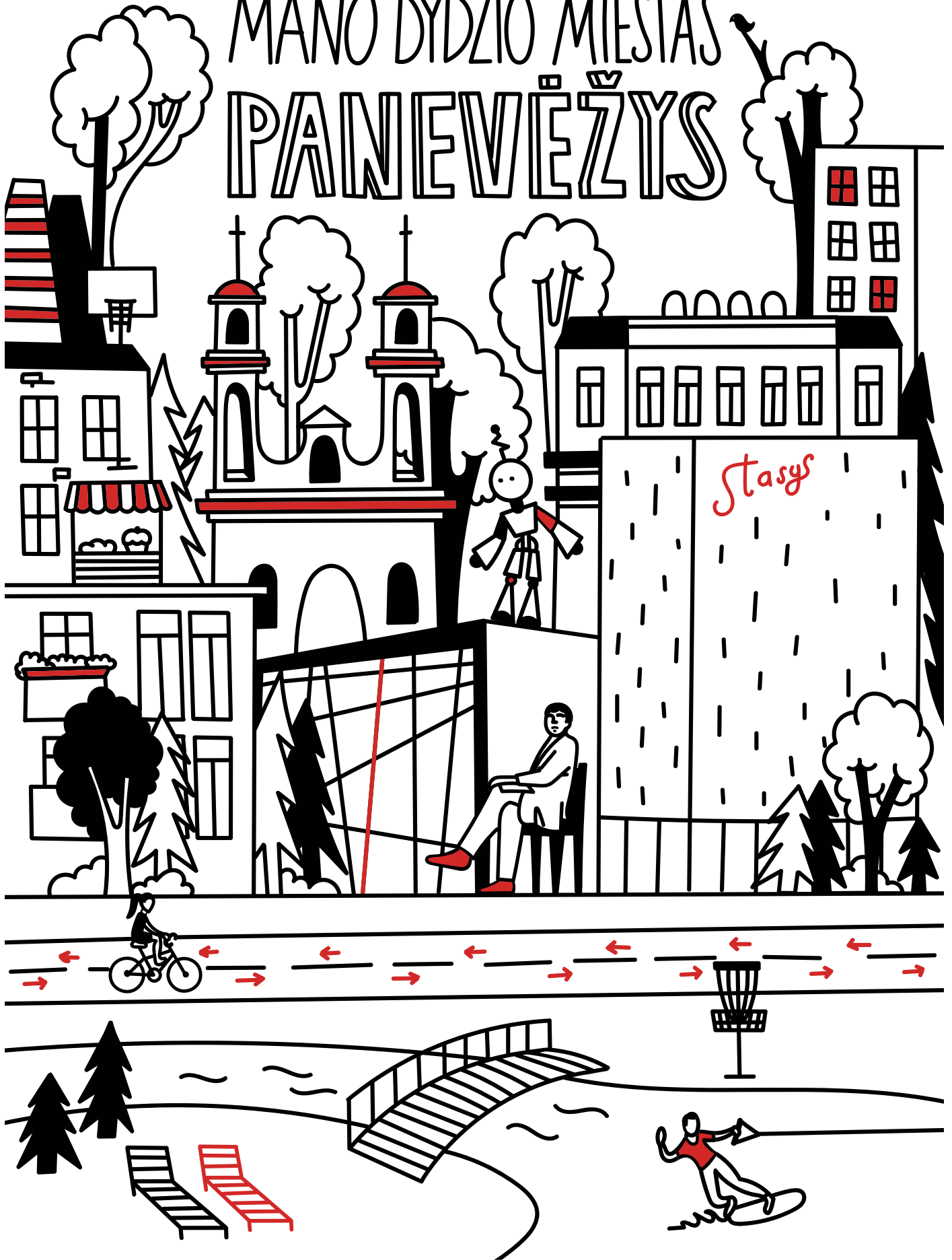

MANO DYDŽIO MIESTAS PANEVĖŽYS

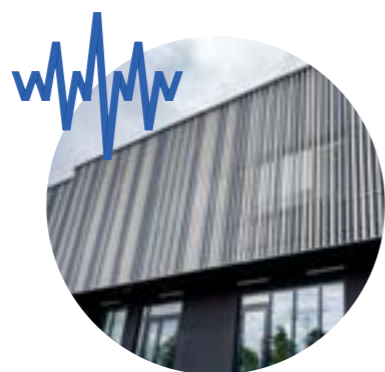

ATRASK PANEVĖŽĮ DABAR!

„Panevėžys NOW“ – profesionali, šiuolaikiška, veržli ir idėjomis pulsuojanti komanda, kviečianti gyventojus, studentus, turistus ir investuotojus miestą atrasti DABAR!

MIESTAS

VERSLAS

TURIZMAS

Dirbame verslo ir investicinių sąlygų gerinimo, Pramonės 4.0 strateginės krypties vystymo, turizmo plėtros ir miesto įvaidžio kūrimo bei žinomumo didinimo srityse. Kviečiame ir Jus būti mūsų miesto dalimi – dalyvauti mūsų organizuojamose ekskursijose, profesinio orientavimo iniciatyvose, informaciniuose renginiuose grįžtantiems į Panevėžį, verslui skirtose konsultacijose, skaityti mūsų leidinius bei kreiptis rūpimais klausimais – padarysime viską, kad padėtume rasti atsakymą, padėsiantį jums drąsiau pasirinkti Panevėžį gyventi, studijuoti, keliauti ar dirbti.

✉ info@panevezysnow.lt

📷 panevezysnow

📍 Panevėžys NOW

📱 PanevezysNOW

www.panevezysnow.lt

PANEVĖŽYS NOW
PANEVĖŽIO PLĖTROS AGENTŪRA

Kaip pamatuoti miestą?

„Elementaru, Monika“, – beveik girdžiu prunkštelint šalimais draugą, kuris labiau nei koks kitas mano pažįstamas mėgsta savo gyvenime viską matuoti. Jis susiveda skaičius į excelio lentelę ir įvairūs gyvenimo rodikliai kaipmat tampa aiškūs.

Neabejoju, kad kiekvienas miestas, kuriame jis gyvena, taip pat galėtų būti įvertintas objektyviais kriterijais. Skrydžių kryptį skaičius artimiausiame oro uoste, atstumas nuo namų iki darbo vietos, vyraujančios oro sąlygos, motyvuojančios (arba ne) eiti iki artimiausios lauko gimnastikos aikštelės – visa tai rastų vietą excelio formulėje.

Kartu kirba mintis, kad kažko esminio formulė neužčiuoptų.

Kiek aplankyto spektaklių, vaiko parneštų dešimtukų, mamos iškeptų obuolių pyragų, įveiktų karjeros laiptelių telpa kvadratiname miesto kilometre? Kiek tūkstančių gyventojų tenka kiekvienam sniegą atsikasti padedančiam kaimynui, reikalingu metu taikliausius palaikymo žodžius pasakančiam vadovui ar su šeima žaidžiant stalo žaidimus praleistam penktadienio vakarui?

Prieš penkerius metus apie Panevėžį niekieno nežinojau, net nebuvau jame lankiusis. Dabar štai visiems, netingintiems klausytis, pasakoju, kad, gyvendama 8 milijonus gyventojų turinčiame Kinijos uostamiestyje Ningbo, nebendravau su aplinkiniais daugiau nei čia, Panevėžyje. Skaniausią kavą taip pat atradau ne Paryžiuje, apsupta jo kavinių kultūros, o čia, pas vietinę baristę, kaskart pasitinkančią mane su plačiausia šypsena („Labas rytas, Monika, flat white be cukraus išsinešti?“).

Iki atvykdamą į Panevėžį nepažinojau tiek daug įkvepiančių žmonių, mano vakarai nebuvo tokie užimti, o galva tokia pilna idėjų, dar niekada nesėmiau tokios gausybės patirčių vienu metu ir niekada mano kasdienybė neatrodė tokia prasminga. Čia išmokau atrasti, išnaudoti ir vertinti visas miesto siūlomas galimybes.

Tokia patirtis – ne mano vienintelės. Į šį leidinį sudėjome 12 istorijų, kurias papasakojo žmonės, kadaise išvykę iš Panevėžio, o dabar vėl jį atradę. Istorijas papildėme aktualiaisiais fak-

tais apie gyvenimą, verdantį mieste šiandien: nuo vis jaunesnių laisvalaikio erdvių iki švietimo inovacijų, nuo aktyvių kultūros ir sporto bendruomenių iki įvairiapusių profesinio augimo galimybių.

Panevėžys – mano dydžio miestas. Pasimatuok – gal ir tavo?

Su šilčiausiais linkėjimais
Monika Miniotaitė,
„Panevėžys NOW“

Čia daug šviesos

Kūrėjo **Arvydo Gudo** darbai liejasi iš skvarbaus ir atidaus žvilgsnio – nuo mažiausios smulkmenos teatro scenoje iki objektyvo šviesos, užfiksuojančios žmogaus portretą.

Stebėjimas – įrankis į Panevėžio miesto kultūrinį gyvenimą įnešti savitos kūrybos: grafikos kūrinį, instaliaciją, fotografiją, kostiumus ar spektaklių scenografiją. Arvydas gyvena čia penkerius metus ir šį etapą apibūdina kaip laiką, apgaubtą šviesos.

– Kilote iš Kriklinių, ankstyvoje vaikystėje gyvenote vieniemyje, gamtos apsuptyje. Ką iš šio gyvenimo tarpinio prisimenate ryškiausiai?

– Su seneliu beveik visas dienas leisdavome lauke: nuo ryto iki vakaro vaikščiodavome keliais ir bekelėmis, upių pakrantėmis, lankydavome greta įsikūrusius kaimus, daug

žvejodavome. Prisimenu tą gėrėjimosi jausmą. Momentą, kai tiesiog stebi aplinką ir pasiduoti natūraliam buvimui – žvelgi į balos žerėjimą, saulės spindulio atspindį, drugelį, peizažą. Stebi tiek, kiek norisi... Ligi šiol širdyje išliko kadai-se pajaustas, visą kūną apgaubiantis romumas. Tad vos pajuntu, kad tempas per intensyvus, tiesiog sustoju ir stebiu.

– Galima sakyti, kad Jūsų veiklos sritims – scenografijai, grafikai, fotografijai – taip pat reikia stebėjimo...

– Taip, visa laimė, kad mano veiklos srityse ne tik reikia, bet ir galima ste-

„MAN BENE ŽAVIAUSIAS TEATRO ASPEKTAS – NUOLATINIS JUDESYS IR ŽMONĖS, ČIA BURIASI DAUG ENTUZIASTINGŲ JAUNŲ KŪRĖJŲ. KIEKVIENO IDĖJOS TARPUSAVYJE GRAŽIAI JUNGIASI, APSTU ERDVĖS, TECHNIKOS, YRA VISOS GALIMYBĖS KŪRYBINIAMS IMPULSAMS ĮGYVENDINTI.“

bėti tiek, kiek norisi... Statomą spektaklį žiūriu kelis kartus: vaikštau, seku akimis iš įvairių pusių ir kampu. Fotografuodamas teatro vyksmą ieškau, kur gali nueiti, užlipti, apeiti, idant užfiksuotas vaizdas kuo daugiau papasakotų apie veiksmą scenoje ar užkulisuose. Apskritai stebėjimas man glaudžiai susijęs ir su judėjimu. Fizinis judesys – būtinas kasdienybėje, jis lengvina mintis ir leidžia naujoms idėjoms lieti. Jis suteikia impulsą atsirasti minčių tėkmei ir imtis veiksmų, o ne apie juos svarstyti.

Be to, vizualiniams darbams įkvėpimo semiuosi ne tik iš aplinkos, stebėjimo, bet ir žodžių. Pavyzdžiui, šiuo metu labai patinka skaityti japonų haiku. Trumpos eilutės sužadina ma-nyje kažką labai įdomaus, vos keli žodžiai, bet jie – ryškūs, aiškūs, savaip interpretuodamas jų prasmę į aplinką žvelgiu dar nauju kampu, intuityviai kuriu naujus siužetus, vaizdinius.

– O kaip skirtingos meno rūšys, kuriomis užsiimate, papildo viena kitą?

– Fotografija – nenusipėjama, jai reikia impulsyvumo, fizinio judesio, staigumo. Grafika – vidinis monologas, lyg mozaiką dėlioju žodžius, vaizdus. O teatras, scenografija – komandinis darbas. Pavyzdžiui, galiu pasiruošti scenografijos eskizus, bet kūrybinis procesas – ilgas ir per šį laiką daug kas pasikeičia. Dažnai tik įsivaizduoju, kaip atrodys spektaklis, o įgyvendinus visų kolegų idėjas jis išeina dar nuostabesnis. Kad taip įvyktų, reikia komandos, pasitikėjimo kiekvieno idėjomis ir darbu.

– Juozo Miltinio dramos teatre dirbate fotografu, bet dažnai tenka prisidėti ir prie spektaklių kūrimo?

– Teatre praleidžiu labai daug laiko. Čia fiksuoju kasdienio gyvenimo vyksmą: dulkes, šviesą, tamsą, režisierius, valytojas, asistentus, aktorius. O bendraujant su režisieriais atsiranda idėjų, esant progai padedu kurti kostiumus, scenografiją. Man bene žaviausias teatro aspektas – nuolatinis judesys ir žmonės, čia buriasi daug entuziastingų jaunų kūrėjų. Kiekvieno idėjos

tarpusavyje gražiai jungiasi, apstu erdvės, technikos, yra visos galimybės kūrybiniam impulsams įgyvendinti. Be to, teatras plečiasi, čia vyksta ne tik spektakliai, bet ir užsiėmimai, būreliai.

– O kaip apskritai sugalvojote dirbti šio miesto teatre?

– Prieš penkerius metus gyvenau Pasvalyje ir pajutau, kad reikia pokyčių. Vos tik pagalvojau, tą pačią dieną sulaukiau Panevėžio teatro „Menas“ skambučio. Ieškojo grafikos dizainerio, pasiūlymą priėmiau ir taip paprastai, spontaniškai atsikrausčiau gyventi į Panevėžį. Kurdamas grafikos darbus „Mene“ susipažinau su režisieriumi Peteriu Stoičevu, nusprendėme kartu statyti spektaklį „Neturi-nemokėk“, rūpinausi jo scenografija. Tai buvo mano pirmoji patirtis šiame mieste.

Atsikraustęs į Panevėžį nieko nepažinojau, norėjau jį pažinti ir stebėti. Tad myniau miesto grindinį, vaikščiojau į renginius, galerijas, spektaklius. Sutikau vieną žmogų, paskiau kitą, ilgainiui daugėjo ne tik pažįstamų, bet ir darbų. Vėliau prisijungiau ir prie Juozo Miltinio dramos teatro, dirbau ir čia, ir „Mene“. Kai darbų pasidarė šiek tiek per daug, teko rinktis.

– Mintyse pavartykite nuotraukų albumą, kuriame – per šį laiką Panevėžyje padarytos fotografijos. Koks įspūdis susidaro iš visų regėtų vaizdų?

– Pirmą mintis – įvairiaspalvis. Net jei nuotraukos nespalvotos, Panevėžyje vis tiek daug spalvų, žmonių tipažų, įdomių, garsių asmenybių. Atmintyje vartydamas užfiksuotus vaizdinius jaučiu, kad čia dar yra labai daug šviesos ir erdvės. Svarstau, kad gal toks įspūdis ne tik iš aplinkos, čia įsikūrusių žmonių, bet ir iš to, kaip pats jaučiuosi čia gyvendamas.

– Ar Jums, kūrėjui, Panevėžyje pakanka kultūrinių erdvių?

– Visos kultūrinės Panevėžio erdvės man atrodo jaukios, malonios, šviesios. Vietų išreikšti save ar patyrinėti kitų darbų tikrai pakanka. Daugelis mėgsta dėmesį sutelkti į pastatų renovaciją, o ne bandymą sukurti naujus žmogiškus, įdomius tarpusavio ryšius. Kad ir kokia būtų galerija ar kita erdvė, juk esmė – eksponuojami kūriniai, susirinkę žmonės, dialogai.

Net jei atsitinka, kad aplankyta paroda nepadarė įspūdžio, tai – tik viena iš daugelio patirčių. Todėl būtina suteikti antrą šansą, vėl pamatyti, nueiti, išgirsti, įsiklausyti, įsižiūrėti. Nė neabejoju, kad atradimų būtų kur kas daugiau. Aišku, ir mūsų, menininkų, atsakomybė kūrinius, pasirodymus pateikti patraukliai.

Be to, visada kartoju, kad bent po sykį verta aplankyti visus Panevėžio teatrus: „Meną“, Juozo Miltinio dramos, muzikinį. O Lėlių vežimo teatras, mano supratimu, labai įspūdingas, spalvingas ir įdomus ne tik vaikams, bet ir suaugusiems. Panevėžio dailės ir fotografijų galerijos taip pat organizuoja labai įdomių parodų.

– Iš pasakojimo susidariau įspūdj, kad dalijimasis, bendruomeniškumas Jums labai svarbūs. Ar šio tikslo vedamas ir tapote vienu iš

„PANEVĖŽYJE DAUG SPALVŲ, ŽMONIŲ TIPAŽŲ, ĮDOMIŲ, GARSŲ ASMENYBIŲ. ATMINTYJE VARTYDAMAS UŽFIKSUOTUS VAIZDINIUS JAUČIU, KAD ČIA DAR YRA LABAI DAUG ŠVIESOS IR ERDVĖS.“

iniciatyvos „Panevėžys Collective“ bendraminčių?

– Viena iš šios iniciatyvos priesasčių buvo ta, kad talentingi kūrėjai kuklinasi, nesidalina savo darbais, idėjomis ir slepia juos stalčiuose. Mano manymu, tai vienas blogiausių dalykų, negalima apvogti pasaulio, nesidalinti savo kūryba. Juk nežinai, ką jie gera gali duoti kitam, kokia linkme pakreipti. Taigi susitikę su bičiule, kūrėja Rita Raziūnaite kalbėjome ir natūraliai kilo idėja susipažinti su

kuriančiais miesto ir rajono menininkais, parodyti jų kūrinius, akies krašteliu pamatyti dirbtuves. Viena stebėti darbus iš šono, o kita – stebėti menininko manieras, pajusti ir išgirsti jo kalbą. Taip „Panevėžys Collective“ tapo vieta, kurioje drąsiai galima žengti pirmąjį žingsnį ir prisistatyti, o vėliau ir burtis kartu, rengti parodas ar įgyvendinti kitas kūrybiškas idėjas. Iniciatyvą dabar globojame keturiose – aš, Rita, Kornelija Anelė Kuzmickaitė ir Kotryna Daraškevičiūtė.

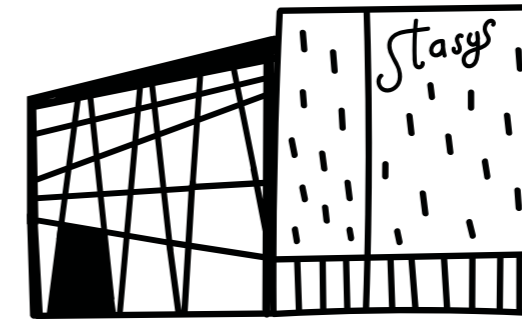
– Kaip sekasi atrasti Panevėžio apskrityje gyvenančius kūrėjus?

– Iš pradžių manėme, kad gali būti sudėtinga, bet vos tik pradėjome, kūrėjai išgirdo šią žinutę ir dabar daugėja norinčių prisijungti, apie save papasakoti. Mat iniciatyva – savanoriška, tad darbo įdedame tiek, kiek tuo metu pavyksta. Jaučiamės gana laisvi, esame spontaniški, neturime išankstinių lūkesčių. Manome, kad tai – puiki vieta susipažinti su Panevėžyje gyvenančiais kūrėjais tiek pavieniams asmenims, patiems kuriantiems, tiek įmonėms ar įstaigoms, kuriems įdomūs menininkai, kūrybininkai bei jų darbai.

– Įgyvendinote nemažai idėjų, įsiliejote į teatro kolektyvą, kitas kultūrinės aplinkas, buriate aplink save kūrėjų bendruomenę. Ar apibendrinant šią patirtį galima sakyti, kad prisirišote prie tokios Panevėžio kasdienybės?

– Manau, prisirišau ne prie vietos, o žmonių. Pastatai ar daiktai ilgainiui sunyksta, o ryšys su žmogumi turi vidinį tęstinumą. Teatre apstu kūrėjų, kurie gali nukreipti tinkama linkme, suteikia geros energijos, būnant kartu gimsta naujų idėjų, norisi dalintis, bendradarbiauti, kurti. Tai sukuria šviesų ir jaukų jausmą.

¹„Panevėžys Collective“ – iniciatyva, vienianti kūrybiškus Panevėžio miesto ir rajono žmones (instagram: @alkani_ikvepimui).

Vis daugiau naujų meno galimybių atskleidžiantis kultūrinis gyvenimas!

Teatrų miestas

JUOZO MILTINIO DRAMOS TEATRAS – legendinė vieta, kur darniai sugyvena miltiniškoji teatro vizija ir naujos teatro idėjos. 2022 m. čia įvyko 7 premjeros!

Kasmet pavasarį itin laukiamą Kamerinių spektaklių festivalį organizuoja **TEATRAS „MENAS“**.

Naujų išskirtinių profesionaliojo scenos meno renginių siūlo **PANEVĖŽIO MŪZIKINIS TEATRAS**.

BENDRADARBUJANT SU BALTIJOS BALETO TEATRU, PRISTATYTAS BALETAS „KARMEN“, KURIAME SUSIJUNGĖ ŠOKIS, MUZIKA IR ŠIUOLAIKINĖS TECHNOLOGIJOS – HOLOGRAMINĖS VAIZDO PROJEKCIJOS.

Originalusis **PANEVĖŽIO LĒLIŲ VEŽIMO TEATRAS** organizuoja unikalius lėlių teatrų festivalius „Lagaminas“, „Lėlė gatvėje“, „Molinuko teatras“ ir kiekvieną vasarą, pasikinkęs du arklius, vežimu traukia į gastroles po Lietuvą.

Teatruose rengiamos edukacinės veiklos – nuo teatralizuotų ekskursijų iki judesio teatro dirbtuvių.

Pažinimo erdvės – galerijos ir muziejai

Neišsenkantis meno šaltinis yra ir Panevėžio meno ir fotografijos galerijos bei muziejai, pavyzdžiui:

PANEVĖŽIO DAILĖS GALERIJA pripažinta viena iš dešimties svarbiausių Baltijos šalyse bei vienu patraukliausių turizmo objektų¹ Lietuvoje. Čia laukia nuolat besikeičiančios vizualiojo meno parodos ir unikali šamotinės keramikos kūrinių kolekcija.

Kamerinėje **„GALERIJOS XX“** aplinkoje dažniausiai eksponuojamos nedidelės personalinės parodos, kiekvieną vasarą organizuojami tarptautiniai tapytojų plenerai.

Meninės fotografijos gerbėjams skirta **FOTOGRAFIJOS GALERIJA**, kurioje galima išvysti tiek jaunųjų fotomenininkų, tiek pripažintų profesio-

¹Nacionalinės turizmo skatinimo agentūros „Keliauk Lietuvoje“ inicijuoto Lietuvos turistinių vietovių patrauklumo vertinimo tyrimo Muziejų, dvarų, pilių ir kitų lankomų objektų kategorijoje Panevėžio dailės galerija 2021 m. užėmė pirmąją vietą.

nalų kūrybos parodas ir susipažinti su Lietuvos bei užsienio fotografijos meno tendencijomis.

PANEVĖŽIO KRAŠTOTYROS MUZIEJUS – moderni ir šiuolaikiška erdvė, kurioje saugomos Panevėžio krašto istorijos bei kultūros vertybės, o viena seniausių kultūros įstaigų mieste – didžiausią universalų fondą Lietuvos Šiaurės rytų regione sukaupusi **PANEVĖŽIO APSKRITIES GABRIELĖS PETKEVIČAITĖS-BITĖS VIEŠOJI BIBLIOTEKA** šiandien yra tapusi patrauklia įvairių kultūrinę veiklą plėtojančia vieta.

Renginiai pasaulio kūrėjams

Nuo 2005 m. rengiama tarptautinė fotografijos bienalė **„ŽMOGUS IR MIESTAS“**. Jos metu veikia kūrybinės dirbtuvės, skaitomos paskaitos, vyksta diskusijos, edukaciniai bei praktiniai užsiėmimai, rengiamos per bienalę sukurtų darbų parodos.

Panevėžio tarptautinis meninio stiklo simpoziumas **„GLASSJAZZ“**, pirmą kartą surengtas 2014-aisiais, šiuo metu yra išaugęs iki daugiakultūrio reiškinių, jungiančio stiklo meną, džiazą, fotografiją, literatūrą ir šiuolaikinį šviesos meną. Šiame simpoziume jau dalyvavo per 100 stiklo menininkų iš 22 šalių.

Panevėžio **TARPTAUTINIO KERAMIKOS SIMPOZIUMO** ištakos siekia XX a. devintąjį dešimtmetį. Dėl suteikiamų išskirtinių sąlygų kurti jis sukviečia profesionalius dalyvius iš viso pasaulio, o Panevėžio dailės galerijoje sukaupia daugiau kaip 670 per šiuos simpoziumus sukurtų šamotinės keramikos kūrinių kolekcija – vienintelė tokia Baltijos šalyse. Šie simpoziumai pavertė Panevėžį tarptautiniu keramikos centru, kuriame be unikalios kolekcijos jau yra sukaupta per 3 000 knygų, leidinių ir skaidrių apie pasaulio keramiką.

Jaunųjų menininkų bendruomenės

„PANEVĖŽYS COLLECTIVE“ – jaunų kūrybininkų kolektyvas, kuriantis vaizdo pasakojimus apie kūrybiškus Panevėžio miesto ir rajono žmones, padedantis juos atrasti, pažinti, palaikyti ir bendradarbiauti.

„ARTIHOST“ – hostelio ir bendradarystės erdvė, siūlanti meno ir kultūros rezidencijas kūrėjams iš Lietuvos ir užsienio šalių bei platinanti žinią apie Panevėžį, kaip apie patogią ir įdomią erdvę kurti ir gyventi.

„FAŽĖ“ – kultūrinių renginių platforma, bent kartą per mėnesį panevėžiečiams suteikianti galimybę pasidalinti savo kūryba. Organizuojami performatyvosios poezijos skaitymai, atviri pokalbiai „Arbata su menininku“, kūrybinės dirbtuvės ir parodos.

Jaunimą į savo veiklas įtraukia ir miesto kultūros įstaigos, pavyzdžiui, teatre „Menas“ veikia jaunimo studija, kurioje jaunuoliai nuo 13 metų mokosi scenos kalbos, judesio, vaidybos.

Gyvenantiems muzika

„IŠKROVOS“ – alternatyviojo ir tarpdisciplininio meno dvasių mieste palaikantis festivalis, vykstantis buvusioje siuvelykloje, pramoniniame miesto rajone. Jo metu galima išgirsti nuo pankroko ir alternatyviosios iki elektroninės, techno ar house muzikos, aplankyti menininkų parodas, dalyvauti kūrybinėse dirbtuvėse bei meditacijose.

Klubinės kultūros mėgėjams skirtas renginys **„TRIUKŠMAS TRAUKINIŲ DEPE“**. Kasmete vasaros pabaigos tradicija tampa elektroninės muzikos naktis vyksta vienoje unikaliausių Panevėžio vietų – Aukštaitijos siaurojo geležinkelio (siauruko) remonto dirbtuvėse.

2022 m. Panevėžio muzikiniame teatre pirmąkart surengtas festivalis **„PANEVĖŽYS JAZZ 2022“**, kuriame susibūrė Lietuvos ir Latvijos džiaz meistras.

Į koncertus miestiečius kviečia **PANEVĖŽIO BENDRUOMENIŲ RŪMAI** – vienas didžiausių daugiakusių kultūros centrų Lietuvoje. Čia kasmet renginiuose apsilanko keli šimtai tūkstančių lankytojų. Kultūros renginiais bei koncertais savo veiklos planus vis aktyviau papildo ir **PANEVĖŽIO „KALNAPILIO“ ARENA** – tarptautinius standartus atitinkanti vieta, išsiskirianti pažangiausiomis technologijomis.

Kinomanams

Panevėžyje pulsuoja ir kino menas. Čia veikia privatus kino teatras **„APOLLO KINAS“**, kuriame yra 3 naujai įrengtos salės su naujausia kino technologija, o pasiilgus nekomercinio kino, verta užsukti į **KINO CENTRĄ „GARSAS“**. Čia per metus surengiama daugiau nei 3 000 kino seansų, taip pat organizuojamos retrospektyvos, naujų filmų pristatymai, susitikimai su režisieriais ir kūrybinių grupių atstovais, kino festivaliai, pavyzdžiui: tarptautinis kino festivalis **„EUROPOS KINAS IR DIENĄ, IR NAKTĮ“** arba trumpametražių filmų festivalis **„AŠ + MIESTAS = KINAS“**, kurio metu visi, norintys kurti, kviečiami pažvelgti į savo miestą pro kino kameros objektyvą.

Vasarą miesto kultūra persikelia į lauką. Renginių ciklo **„SUSITIKIME PENKTADIENĮ!“** metu Laisvės aikštėje kiekvieną penktadienį vyksta teatralizuotos programos, susitikimai, edukacijos, gatvės teatras, Lietuvos atlikėjų koncertai, kinas po atviru dangumi.

Pramonės ir meno sintezė

Mieste rengiami originalūs pramonė ir meną sujungiantys projektai – taip iš naujo atrandamas miesto potencialas. Fotografijų paroda požeminiame vandens rezervuare „VANDENS VEIDAS“, alternatyviosios fotografijos užsiėmimams pasitelkiant pramonės įmonių produkciją, paroda po atviru dangumi „DABARTIES EKRAVAS“ legendinės kėsinės gamyklos teritorijoje, **MENO IR PRAMONĖS REZIDENCIJOS**, kurių metu menininkai kartu su miesto pramonės įmonėmis kuria išskirtinius projektus, pasirinkdami naujas meno raiškos formas ir vietas.

Netolimoje ateityje – dar daugiau kultūros erdvių

STASIO EIDRIGEVIČIAUS MENŲ CENTRAS – naujos kartos muziejus, šiuolaikinio meno, nekomercinio kino, kultūrinio dialogo, kūrybinių industrijų ir edukacijų erdvė, duris atversianti jau 2023 metais. Tai ambicingas, daug novatoriškų idėjų ir architektūrinių sprendimų apimantis projektas, atitinkantis pasaulines daugiavalių meno centrų tendencijas, išsiskiriantis estetika ir modernumu.

J. ČERKESO-BESPARNIO „PRAGIEDRULIŲ“ SODYBA – ekologinio sodo apsuptas kūrybiškumo centras Skaistakalnio parke. Tai ekspozicijų, kūrybinių veiklų, konferencijų, poilsio ir kitokių erdvių vieta, skirta vietinėms bendruomenėms ir miestiečiams. Centre planuojamos ir meno rezidencijos, sudarant galimybę čia įsikurti Lietuvos ir užsienio šalių menininkams, taip skatinant tarpkultūrinį ir tarpsektorinį bendradarbiavimą.

IŠGIRSKITE APIE KULTŪRINĮ PANEVĖŽIO GYVENIMĄ

Energijos užtaisas

Kai kalba **Justina Jelinskė**, barberių salono „Alex Barber Shop“ ir akademijos „Alex Barber Academy“ Panevėžyje įkūrėja, oras tarsi įsielektrina. Energija ir optimizmu spinduliuojanti jauna moteris priverčia patikėti, kad viskas pasiekama, – tereikia norėti ir veikti, o visi aplink geranoriški – tereikia tokiu būti pačiam.

– Susitikome „Alex Barber Academy“. Tai vienas iš Jūsų įkurtų verslų Panevėžyje. Kas tai per akademija ir ko joje galima išmokyti?

– Akademija atsirado labai netikėtai. Kai prieš daugiau nei ketverius metus įkūriau pirmąjį barberių saloną Vasario 16-osios gatvėje, dirbau viena. Žinojau, kad Anglijoje gyvenantis bičiulis turi potraukį kirpti, taigi prikalbinau jį grįžti į Lietuvą ir dirbti su manimi. Laikui bėgant, klientų ratas vis augo, dviese nebespėjome priimti visų norinčių. Pradėjau dairytis dar vieno darbuotojo, bet nesėkmingai – darbo ieškančių barberių Panevėžyje tiesiog nebuvo. Galiausiai supratau, kad, norėdama išplėsti savo kolektyvą, jį turėsiu apmokyti pati.

Prieš metus feisbuke veikiančioje kirpėjų grupėje išvydau prašymą rekomenduoti žmogų, galintį išmokyti vyriškų kirpimų. Pirmas po įrašų pažymėtas žmogus buvau aš, kiti du – mano kolegės. Pagalvojau, kad tai ženklas, jog reikia visus suburti ir įkurti barberių akademiją. Juk poreikis mokytis yra, o vietos, kur tai būtų galima daryti mūsų regione, – ne. Norimos patalpos buvo laisvos, taigi viskas įvyko labai greitai. Nors iš pradžių čia planavau tik vesti

mokymus, dabar šiose patalpose veikia ir barberių salonas. Nebetilpome pirmajame salone, tad išsiplėtėme čia. Šiuo metu „Alex Barber“ komandoje yra septyni žmonės, iš kurių keturi – mano mokiniai.

– Kas apskritai yra barberis? Kuo jis skiriasi nuo vyriško kirpimo kirpėjo?

– Iš esmės tai yra tas pats. Barberiai skiriasi tik tuo, kad jie dar ir modeliuoja barzdas. Beje, vis dar pasitaiko manančių, kad mes tik barzdų priežiūra ir užsiimame. Bet iš tiesų didelė dalis klientų ateina tiesiog gražiai apsikirpti.

– Peržiūrėjusi Jūsų akademijos socialinius tinklus, radau nuotrauką su dėstytoju, atvykusiu iš užsienio. Ar buvo sudėtinga jį pakviesti į Panevėžį? Kokį įspūdį jam paliko šis miestas?

– Su šiuo įvykiu susijusi juokinga istorija. Kai atidariau pirmąjį saloną, gavau dovanų didelę taupyklę. Ten dėdavau arbatpinigius, gražą ar tiesiog smulkius pinigus ir visiems sakydavau, kad kai taupyklė bus pilna, aš ją sudaužysiu ir vyksiu mokytis pas vieną žymiausių pasaulyje barberių lektorių Joshą Lamonacą. Kai įkūriau akademią, pagalvojau, kodėl jo nepasikvietus čia? Taip ir pada-

riau. (Šypsosi.)

Jo vizitas buvo neeilinė patirtis. Joshas buvo sužavėtas akademija ir negailėjo gerų žodžių Panevėžiui. Eidavome su juo vakarieniauti, ir jis vis stebėdavosi, kaip čia viskas vienoje vietoje, nereikia niekur važiuoti. Jis gyvena netoli Londono, ten didžiuliai atstumai, o čia užteko pereiti per Senvagę, kad nuo vienos kavinių nueitume iki kitos, – nuostabu. (Šypsosi.)

„JEI PAS ŽMOGŲ ATEINI SU ŠYPSENA, JIS TAU ATSAKO TUO PAČIU! KAD IR KUR KREIPDAVUSI, VISUR BŪDAVAU PRIIMAMA GERANORIŠKAI, SULAUKDAVAU PAGALBOS.“

– Ir pati ne vienerius metus gyvenote Didžiojoje Britanijoje. Kas tuomet paskatino emigruoti?

– Baigusi dvylika klasių, atsiėmiau atestatą, susikroviau lagaminus ir po kelių dienų išskridau į Angliją. To nesureikšminau, per daug negalvoju, tiesiog keliavau paskui meilę. Tada jau draugavau su dabartiniu savo vyru, o jis dirbo pas mano tėtį, kuris Anglijoje daugiau nei penkiolika metų. Įsikūrėme mažame miestelyje, šalia Birmingamo, dydžiu panašiam į Panevėžį. Tik atvykusi, dirbau pačius įvairiausių darbus: nuo valy-

tojos iki pakuotojos, tačiau niekada nepamiršau nuo vaikystės puoselėjamos svajonės tapti kirpėja. Netgi trumpam buvau grįžusi į Lietuvą baigti kirpėjų mokslų Kaune. Maniau, kirpsiu moteris, bet, gyvendama Anglijoje, sužinojau apie barberius ir iš karto pajutau atradusi savo kelią. Emigracijos pabaigoje jau dirbau tikrame angliška barbershop (liet. barberių salone).

Iš viso kartu su vyru Anglijoje pragyvenome 10 metų. Iš pradžių dirbome paprastesnius darbus, taupėme, po to įleidome šaknis, gimė dukros, įsigijome namus, pradėjome dirbti mėgstamus darbus, bet... vis tiek norėjome namo.

– Ar buvo sunku priimti galutinį sprendimą grįžti?

– Ne. Tiesiog vieną rytą atsikėlusį pasakiau vyrui: „Man atrodo, aš noriu namo.“ O jis: „Tai važiuojam!“ (Juokiasi.) Kai jau nusprendėme, liko praktiniai klausimai. Niekur neradau informacijos apie tai, kiek Lietuvoje viskas kainuoja. Klausdavau giminių, kiek jie kas mėnesį moka už vaikų darželius, būrelius, automobilio draudimą, telefono sąskaitą, ir panašiai. Dabar pati tokių klausimų sulaukiu iš norinčių grįžti. Nerimavome, svarstėme, kiek mums reikės pinigų pragyventi, ką dar reikėtų su-

planuoti ir pasiruošti, bet galiausiai nusprendėme: viskas bus gerai, juk važiuojame namo.

– O kaip sekėsi Jūsų vyrui? Ar ir jis ėmėsi savo verslo?

– Vyras Anglijoje kelerius metus dirbo vilkiko vairuotoju, tad nebuvo sudėtinga tokį darbą rasti ir čia. Vėliau ėmėsi apželdinimo verslo, drauge įkūrėme ūkį.

– Kaip prie Jūsų veiklų prisidėjo ūkininkavimas?

– Pardavę namus Anglijoje, įsigijome namą Panevėžyje ir sodybą su šiek tiek žemės Pajstryje. Jau anksčiau buvo kilusi idėja sodyboje įkurti spanguolių ūkį. Kai prasidėjo dėl koronaviruso pandemijos įvestas karantinas, neturėjau, ką veikti, nes salonas buvo uždarytas. Taigi pateikiau paraišką paramai gauti ir tapau jaunąja ūkininke. (Šypsosi.) Įkūrėme spanguolių, braškių ir šitakių ūkį. Veiklos, grįžus į Panevėžį, tikrai netrūksta!

– Ar ko nors pasiilgstate iš gyvenimo Didžiojoje Britanijoje?

– Nieko. Pirmaisiais metais, grįžus į Lietuvą, buvau tokia laiminga, kad kasdien vaikščiojau išsišiepusi. Mėgavausi net ėjimu į biurokines įstaigas – man buvo taip gera su visais kalbėti lietuviškai! Girdėdavau kalbant, kad čia visi susiraukę, surūgę. Bet jei pas žmogų ateini su šypsena, jis tau atsako tuo pačiu! Kad ir kur kreipdavaisi, visur būdavau priimama geranoriškai, sulaukdavau pagalbos. Įsitikinau – tereikia bendrauti, būti pozityviam, ir aplinkiniai atsakys tuo pačiu.

– Kas tas paslaptinis Aleksas, įkvėpęs tokį pavadinimą?

– Iki šiol dažnai sulaukiu šio klausimo. (Juokiasi.) Mano mergautinė pavardė – Aleksaitė, tad Anglijoje ją rašydavo su X raide – „Alexaite“. Kai galvojau pavadinimą barberių salonui, svarsčiau visokius sudėtingus, bet sesės vyrui pasiūlius „Alex“, supratau, kad tai TAS pavadinimas. Taip ir liko. Iki šiol pasitaiko klientų, paklausiančių, kuris iš salone dirbančių vyrų yra tas Aleksas. (Juokiasi.)

– Kokie artimiausi Jūsų planai?

– Dabar sau linkiu nieko naujo neplanuoti. Tiesiog įgyvendinti jau pradėtus darbus. Ir nepamiršti pailsėti!

Žmones čia jauti širdimi

Ričardas Barakūnas – alaus someljė, dėstytojas, kurio skonio receptoriai užčiuopia net labiausiai pasislėpusias receptų paslaptis. Jis yra ir CBD tyrimų bei plėtros vadovas, kurio darbas – susidraugauti su molekūlėmis ir išgauti jų žaisme pastebėtas naudingąsias savybes. Gimęs ir užaugęs Kaune, prieš daugiau nei dvidešimtmetį Ričardas gavo karjeros pasiūlymą ir savo šaknis įleido Panevėžio mieste.

– Pirmas žodis, išskylantis mintyse, kai paklausiu: koks gi tas gyvenimas Panevėžyje?

– Prieš dvidešimt metų būčiau atsakęs, kad neįprastas, baugokas. O dabar pirmiausia plūsteli geras, jaukus jausmas. Sakyčiau, gyvenimas Panevėžyje – labai pozityvus.

– Kokie kasdienybės aspektai sukuria tokį jausmą?

– Man, kauniečiui, pirmiausia mintyse sukasi mažesnio miesto privalumai: gyvenimo lygis, ramesnis tempas, mieli žmonės ir, žinoma, laikas. Juk jis taip greitai senka didelių miestų spūstyse, parduotuvėse, pakeliui į darželius, mokyklas. Čia jautiesi jį įgalinantis ir valdantis, o tai – vienas labiausiai patenkinamą keliančių aspektų. Be to, pasikvieti draugų, kurie atsiveža gurmantiškų gėrimų, gamini degustacines vakarienes, bendrauji

prie laužiuko, na, tikrai daug atsipalaidavimo.

– Kodėl atsikraustėte į Panevėžį?

– Studijavau Kauno technologijos universitete, Chemijos fakultete, pasirinkau maisto ir fermentacijos technologijas. Kadangi fermentacija dažniausiai susijusi su alkoholiniais gėrimais, baigęs mokslus ieškojau karjeros galimybių alaus daryklose. Aludarių Kaune daug nebuvo, todėl susidomėjau „Kalnapilio-Tauro grupės“ skelbiama laisva pareigybe ir galiausiai įsidarbinau čia.

– Kaip sekėsi įsikurti?

– Panevėžys atrodė gana mažas, potencialus miestas. Atsimenu, nustebino pastatus ir gatves supanti žaluma. Labai įdomu buvo ir tai, kad tuomet daugelis bėgo į didžiuosius

miestus, o aš, atvirkščiai, atvykau čia gyventi.

Savo šaknis Panevėžyje leidau pamažu. Kadangi šiame mieste neturėjau giminių, pažįstamų, iš pra-

„LAIKAS - ČIA JAUTIESI JĮ JGALINANTIS IR VALDANTIS, O TAI – VIENAS LABIAUSIAI PASITENKINIMĄ KELIANČIŲ ASPEKTŲ.“

džių savaitgaliais grįždavau į Kauną aplankyti draugų. Vėliau atsirado vis daugiau kompanijų, veiklų, miestas darėsi artimesnis, kol galiausiai jį pradėjau vadinti savo namais.

– **Alaus gamyba domitės dvidešimt metų. Turbūt nesuklysiu sakydama, kad alus Jums – ne tik gėrimas. Kuo jis sudomino? Papasakokite, kaip pradėjote somelję karjerą.**

– Žinote, dažnai produktai, patekę į pramonę, praranda tikrąjį žavesį ir istoriją. Bet išmanyti priešistorę, alaus mistiką, gavybos būdus, sąsają su Egiptu ir senove mane taip sužavėjo, kad nusprendžiau gilintis į šią nišą. Dar papildyčiau, kad alus yra visapusiškas gėrimas. Jį sudaro keturi pagrindiniai ingredientai: vanduo, salyklos, mielės, apyniai ir itin svarbus penktasis – žmogaus kūrybiškumas. Dabar gaminant alų dedama nuo bulvės iki vyšnios, nuo kukurūzų iki laukinių grybų. Be to, šis gėrimas yra neapibūdinamai mielas širdžiai. Gal todėl, kad tradicijos perduodamos iš kartos į kartą, o gyvo, kūrybiško proceso džiaugsmas atkeliavo iš senelių, prosenelių laikų.

Tiesa, bent Lietuvoje tuo metu alaus asortimentas buvo tikrai menkas. Maždaug prieš penkiolika metų prasidėjo krafinio alaus revoliucija ir jo gamintojai pradėjo eksperimentuoti, ieškoti įvairesnių skonių, išgavimo būdų. Įvairiose šalyse vyko festivaliai, konkursai, reikėjo žmonių, galinčių tai įvertinti. Tad nusprendžiau vykti į Londoną, kuriame baigiau somelję kursus, ir, kiek leisdavo laikas, keliavau po pasaulį, kiek vėliau ėmiau dėstyti Kopenhagos aludarių mokykloje.

– **Ko mokote Kopenhagoje?**

– Dėstydamas pasakoju apie alaus fermentavimą ir filtravimą. Daugiau

dėmesio skiriame praktikai, tad susitikimai su studentais vyksta gyvai. Galima sakyti, kad tai – intensyvi paskaitų savaitė Danijoje. Studentai atvyksta iš viso pasaulio, tad aptariame ir ana-

lizuojame ne tik Lietuvos, bet ir Afrikos, Kanados, Malaizijos ir kitų pasaulio kampelių alaus gamybos ypatumus. Žiniomis, problemomis, klausimais dalijamės visi. Visada grįžtu

pasisėmęs įkvėpimo ir gerų emocijų.

– **Ar galima sakyti, kad fizinis buvimas Panevėžio mieste prisidėjo prie somelję, dėstytojo karjeros?**

– Na, gyvendamas Aukštaitijoje prisilietii prie tikrųjų šaknų. Kiekviena šio regiono miestelyje ar kaimelyje yra bent po mažą gamyklėlę ar aludarį. Aplankiau nemažai tokių vietų, sutikau daug įdomių žmonių. Savo akimis pamačiau, kokias tradicijas aukštaičiai neša iš kartos į kartą. Pajutau širdžiai artimą dvasią ir tai tikrai suteikė ne tik gilesnių žinių, bet ir bendrą suvokimą, kuris itin svarbus šioje srityje.

– **Formuojasi įspūdis, kad gyvendamas Panevėžyje sutinkate itin šiltų žmonių...**

– Taip, gyvenimas mažesniuose miestuose atveria kiek kitokį socialinį pasaulį. Regis, čia įsikūrę gyventojai ramesni, nuoširdesni, atviresni, bendruomeniški. Žmonės čia jauti širdimi.

– **Šiuo metu dirbate įmonėje, kuri gamina CBD¹ produktus. Papasakokite, kaip atsidūrėte šiame kelyje?**

– Gana ilgai išdirbęs alaus darykloje gavau pasiūlymą dirbti su CBD. Tokia idėja mane stipriai sužavėjo, nes kanapės – gana mistiškas augalas, turintis daug naudingųjų savybių, kuriomis domėjausi ir anksčiau. Man labai įdomi galimybė vystyti gamybą ir ieškoti būdų, kaip įvairiais metodais ir technologijomis sugaudyti kanapės žiedo molekules ir išlašinti iš jų gerųjų savybių turintį ekstraktą. Be to, šis augalas vis dar intensyviai stigmatizuojamas, noriu daugiau apie jį sužinoti, parodyti. Dirbdamas šioje srityje suvokiau, kad nusigręžėme nuo gamtos pasaulio, pamiršome augaluose slypinčias ypatybes. Todėl prisilietimas prie pačių šaknų, kiekvienas išgautas lašelis suteikia didelį atra-

dimo džiaugsmą, augina smalsumą ir impulsą domėtis, ką dar mums gali duoti gamta.

– **Kas labiausiai stebina dirbant su šiuo augalu?**

– Stebina tai, kad kanapė yra labai tvarus augalas. Ji – kaip jaunas miškas suriša CO2 ir dar dovanoja audinį, sėklą, aliejų, arbatą... Mums telieka tai atsakingai priimti.

– **Galima pasakyti, kad esate gamtos žmogus?**

– Manau, taip. Pabėgimas iš intensyvaus miesto, daugiabučio, savas kiemas, darbas su natūraliais resursais man suteikia pusiausvyros. Esu žygeivis, ne kartą ėjau piligriminiais Ispanijos keliais. Galėčiau sakyti, kad gyvenimas Panevėžyje leidžia patirti gamtą, būti jos ritmo dalis.

– **O kaip dėl restoranų, veiklų, kultūrinio pasaulio? Kokios Panevėžio vietos Jums mieliausios?**

– Pastebėjau, kad bėgant metams šimtai restoranų ar barų, kuriuos galėtum lankyti kiekvieną savaitgalį, darosi vis mažiau svarbūs. O jei toks poreikis kyla, Panevėžyje yra nemažai kokybiškų vietų, kuriose galime susiburti su šeima ar draugais. Pavyzdžiui, kai norisi paragauti krafinio alaus, visada galima aplankyti barą „Drunken horse“. O jei norisi kažko skanaus, tarkim, fantastiškų šonkauliukų ar suvožtinių, laikas keliauti į „Špunką“. Gražaus gamtovaizdžio ap-

„GYVENIMAS MAŽESNIUOSE MIESTUOSE ATVERIA KIEK KITOKĮ SOCIALINĮ PASAULĮ. REGIS, ČIA ĮSIKŪRĘ GYVENTOJAI RAMESNI, NUOŠIRDESNI, ATVIRESNI, BENDRUOMENIŠKI.“

suptas restoranas „Riverside“.

Esu vandens sporto entuziastas, tad viena mėgstamiausių laisvalaikio vietų – vandenlenčių parkas „Wake Panevėžys“.

Dabar dar statomas Stasio Eidrigėvičiaus menų centras, kurio laukiame turbūt ne tik mes, bet ir visas Aukštaitijos regionas. Na, o esant poreikiui nuvažiuoti 30, 50 ar 150 kilometrų iki kitų miestų neatrodo toli. Kadangi nevargina kasdienis važinėjimas dideliame mieste, tokios išvykos su šeima tampa smagia, įdomia pramoga.

¹ „Kanabidiolis arba CBD, yra vienas iš daugelio kanapėse randamų kanabinoidų, esančių kanapės antžeminėje dalyje. Tai kanapės veiklioji medžiaga, kuri nesukelia psichoaktyvaus poveikio.“ (Atnaujinta 2022-06-10). Šaltinis: <https://ntakd.lv.lt/lt/duk>

Geras jausmas, kai viskas artima ir pažįstama

Gerda Trybytė-Šlekienė – panevėžietė, kartojusi, kad niekada negrįš gyventi į gimtąjį miestą. Kaune studijuojančią ir dirbančią specialistę į Panevėžį sugrįžti paskatino prasidėjusi COVID-19 pandemija. Dabar Gerda eina chemikės-technologės pareigas vienoje didžiausių Lietuvos grunto, glaisto, dažų ir tinko įmonių „Igis“. Kaip sako pašnekovė, dirbdama naudojasi mokymosi, augimo galimybėmis, o po darbų mėgaujasi jausmu, kad gyvenimo laikas čia leidžiamas prasmingai.

– Papasakokite šiek tiek plačiau apie save, kokį prisimenate vaikystės miestą, kiemą ar būrelį, kurį labai mėgote?

– Gimiau ir augau Panevėžyje, lankiau „Saulėtekio“ progimnaziją, penkios minutės pėstute iki namų. Į šią mokykląėjau iki aštuntos klasės, vėliau pasirinkau 5-ąją gimnaziją. Mokydamasi „Saulėtekyje“, maždaug penktoje klasėje, pradėjau lankyti orientavimosi sportą. Man tai buvo didžiausias atradimas. Varžybos vykdavo ne tik Lietuvoje, bet ir užsienio šalyse (Vokietijoje, Švedijoje, Slovėnijoje, Čekijoje, Austrijoje, Latvijoje, Lenkijoje). Treniruočių metu bėgiodavome po įvairiausias Panevėžio miesto ir rajono vietas: Skaistakalnio parką, Berčiūnus, Dėbavą, važiuodavome į Žaliąją girią. Atsimenu, laiką su draugais mielai iškeisdavau į orientavimosi varžybas, treniruotes ir stovyklas.

– Galima sakyti, kad tai – puikus būdas pažinti miestą ir slapčiausias jo vietas. Ką įdomiausia atradote? Ar ir dabar užsiimate šiuo sportu?

– Tai labai greitas, dažniausiai miškuose vykstantis sportas. Miestų orientavimosi varžybos vadinamos sprintu – griebi žemėlapi, susikoncentruoji į trasą ir bėgi nustatytą laiką. Nelabai spėji grožėtis ar dairytis, nes turi kuo greičiau pasiekti finišą. Žinoma, tokiose varžybose įmanoma pamatyti daugiau neaplankytų, nematytų vietų. Na, o varžytuvės savame mieste yra pranašesnės, nes lengviau orientuotis, lieka tik sukaupti jėgas išvermei ir greičiui.

Orientavimosi sportas liko mano širdyje ir šiuo metu yra hobis, retsykiais dalyvauju varžybose ar treniruotėse, seku Panevėžio orientavimosi klubo narių bendruomenės veiklą, palaikau ryšį su treneriais.

– Kai atėjo laikas rinktis tolesnį kelią, ar sudėtinga buvo pasirinkti profesinę kryptį, miestą, kuriame pradėsite naują gyvenimo etapą?

– Visada žinojau, kad studijuosiu Kaune, jis mane labai traukė. Apie Vilnių niekada net nemąščiau, man jis atrodė per didelis. Maniau, kad neturėčiau kantrybės tiek laiko praleisti spūstyse. Profesiją pasirinkau taip pat labai lengvai, jau dešimtoje klasėje žinojau, kad studijuosiu cheminę technologiją ir inžineriją Kauno technologijos universitete. Gimnazijoje nė nesistengiant sekdavosi tiek chemija, tiek fizika. Prisimenu, kai karjeros mugėje išgirdau išsamesnį KTU studentės pasakojimą apie chemijos sritį, įsitikinau, kad stosiu tik čia. Chemija – neapibrėžiama sritis, kūrybiškas atradimų pasaulis, parodantis, kad eksperimentuodamas gali sukurti daug vertingų dalykų įvairiose gyvenimo srityse.

– Šnekučiuodamasi su panevėžiečiais pastebėjau, kad nemažai į gimtinę grįžta susidomėję arba jau gavę puikių karjeros pasiūlymų. O kaip atsitiko Jums?

– Gana įdomi situacija... Kaip ir daugelis, kartojau, kad negrįšiu į Panevėžį. Mano vyras, tada dar vaikinai (beje, irgi panevėžietis), su kuriuo susitikdavau savaitgaliais, bandė įkalbėti grįžti, o aš jį – atvykti į Kauną. Po diskusijų nusprendėme kartu apsigyventi laikinojoje sostinėje. Taip ir padarėme, bet labai greitai prasidėjo koronaviruso pandemija, paskelbė karantiną.

Atsimenu, rašiau bakalaurą baigiamąjį darbą, pradėjo stigti veiklos, todėl susiradau laborantės darbą. Praėjus pusmečiui pamačiau geresnį pasiūlymą Panevėžyje ir nusprendžiau juo pasinaudoti, įgyti reikiamos patirties. Mat pastebėjau, kad reikalavimai ir konkurencija chemijos srityje Kaune – gana dideli. Be to, labai norėjome gyventi ir kurti šeimą nuosavame name, o Panevėžyje turime galimybę pasinaudoti būsto parama jaunoms šeimoms. Taigi abu sutarėme, kad svajones įgyvendinsime gimtajame mieste, kuriame viskas paprasčiau ir patogiau. Taip priėmėme sprendimą sugrįžti į Panevėžį.

– Dėl ko labiausiai dvejote?

– Tiesą sakant, dvejones lydėjo ne tik priimant sprendimą, bet ir jau čia įsikūrus. Kartu su vyru svarstėme, ar nepadarėme klaidos, nes buvome prisirišę prie Kauno, jį labai mylėjome. Teko palikti draugus, tad kurį laiką trūko draugiško ryšio. Visi didelio miesto privalumai tartum kilo į paviršių, kol supratome, kad mes tu

„LAIKAS MAN YRA LABAI SVARBUS, O GYVENDAMA ČIA JAUČIU, KAD GALIU DĖL SAVĖS STENGTIŠ IR TURIU GALIMYBIŲ TAI ĮGYVENDINTI.“

galimybių neišnaudojame. Taip, ten visko yra šiek tiek daugiau, bet ar mums to reikia?

Panevėžyje visko pakanka ir, svarbiausia, turime laiko tuo pasidžiaugti. Tarkime, nereikia anksti keltis, kad išvengčiau kamščių ir spėčiau į darbą. Namu grįžtu per 10 minučių ir turiu dar daug laisvo laiko. Galiu ramiai po darbo pasportuoti (o sporto klubų, beje, Panevėžyje – labai daug). Bet kada galiu susitikti su šeima, kartu išgerti kavos. Su draugais atradome naują pomėgį – krepšinį. Sergame už Panevėžio „7bet-Lietkabelis“ komandą, turime sezoninius bilietus ir stengiamės nepraleisti nė vienu varžybų. Matau, kad kai kasdienybė-

je yra daugiau laiko atsikvėpti, tuomet ir noro veikti, bendrauti, domėtis – gerokai daugiau. Taip dvejones pamažu išsisklaidė.

– Įmonė, kurioje dirbate, turi nuosavą laboratoriją ir gamybinę bazę. O kaip Jūs jaučiatės joje dirbdama? Kokia Jūsų darbo diena?

– Įmonėje esu atsakinga už dokumentaciją, jos atnaujinimą, dažų tonavimą (nustatau ir charakterizuojau dažų spalvas, dažniausiai dirbu spektrofotometru), komunikuoju su išorinėmis laboratorijomis dėl įvairių produktų bandymų. Kartais būna dienų, kad ilgai renku klientui spalvą, nes ji neatitinka etalono (paletėje esančios spalvos), koreguoju formules, tonuoju dažus, kol gaunu reikiamą rezultatą.

Esu labai patenkinta įmonės mikroklimatu, draugiškais vadovais. Pertraukėlių metu mėgaujames skania kava ir linksmais pokalbiais. Įvairiomis progomis organizuojamos išvykos. Visada ypatingai minime Tarptautinę boso dieną: sugalvojame temą ir vadovui prikuriame įvairių užduočių. Be to, mūsų darbo dienos trukmė – ne įprastos 8, o 7 valandos, taigi laisvalaikį pradėdame anksčiau. Galbūt, atrodytų, viena valanda

nedaug, bet kasdieniame gyvenime ji labai reikšminga.

– Žengiant pirmuosius karjeros žingsnius itin svarbi aplinka, būtina augti, tobulėti. Ar Jums tenka patirti ne tik šio miesto, bet ir tarptautinį komandos pulsą?

– Dabartinėje darbovietėje iki karantino buvo įprasta kelis kartus per savaitę sulaukti svečių iš užsienio arba patiems vykti į tiekėjų laboratorijas susipažinti su žaliavomis, prietaisais, pasisemti gerosios patirties ir aptarti naujus projektus. Kai prasidėjo karantinas, tokių susitikimų, be abejo, sumažėjo. Tačiau laikai grįžta į senas vėžes ir tarptautinis dalijimasis įsibėgėja. Šios pažintys labai džiugina, galime tobulinti užsienio kalbas ir auginti kompetencijas.

– Atrodo, pavyksta čia susikurti tokią kasdienybę, kuri džiugina. Kaip prie tokio jausmo prisideda Panevėžio miestas?

– Laikas man yra labai svarbus, o gyvendama čia jaučiu, kad galiu dėl savęs stengtis ir turiu galimybių tai įgyvendinti. Kasdien yra tokių mažų ritualų, malonių vietų, į kurias patenku greitai, ramiai. Žinau savo mėgstamus gydytojus, parduotuves, kavines, grožio specialistus. Geras jausmas, kai viskas taip artima ir pažįstama.

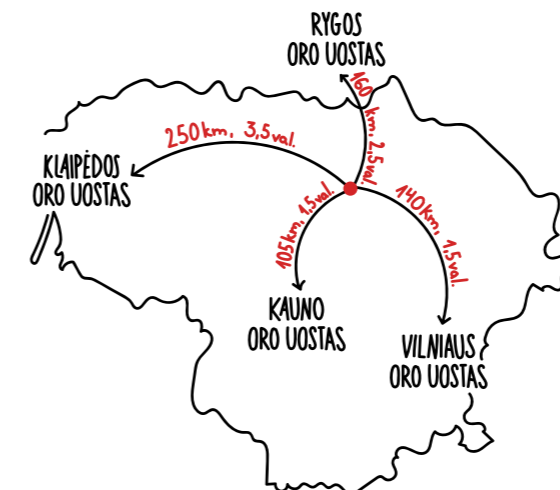

Atsinaujinantis miestas, kuriame viskas pasiekama ranka!

Ideali strateginė vieta

PATOGI Miesto GEOGRAFINĖ PADĖTIS leidžia lengvai pasiekti didžiuosius Lietuvos miestus, o atostogų kryptys dar labiau išsiplėčia, nes skrydžiams galite rinktis ne tik Vilniaus ir Kauno, bet ir Rygos oro uostą!

Dar didesnės susisiekimo galimybės laukia netolimoje ateityje. Projektas „RAIL BALTICA“ 2026 m. sujungs Taliną, Rygą, Panevėžį, Kauną, Vilnių ir Varšuvą su Vakarų Europos geležinkelių tinklu. Iš Panevėžio traukiniu Rygą bus galima pasiekti per **45 minutes**, Vilnių – per **57 minutes**, o Varšuvą – per **4 valandas**.

Miesto patogumas ir atsinaujinančios erdvės

Panevėžys – **VIENAS KOMPAKTIŠKIAUSIŲ MIESTŲ LIETUVOJE!** Pėsčiomis jį pėrsite mažiau nei per 2 valandas, o automobiliu pervažiuosite vos per 15 minučių. Norite nuo miesto centro pasiekti miesto paplūdimį? Sugaišite mažiau nei 30 minučių pėsčiomis. O gal sugalvojote pasivaikščioti seniausiame mieste Skaistakalnio parke? Pradėję Laisvės aikštėje, iki jo nuėsite per 15 minučių.

Miestas vertinamas kaip tinkamiausias iš didmiesčių kasdienės kelionės dviračiu! Čia rasite puikiai sutvarkytus senuosius ir tiesiamus naujus dviračių takus. Bendras jų ilgis – 107 km. Pagrindinis iš jų – per miesto parkus, šalia Nevėžio upės vingiuojanti **ŽYDROJI TRASA**, besitęsianti 11 km, o visiškai užbaigus jos modernizavimo darbus, bendras atnaujintos trasos ilgis bus net 16 km.

Čia atsiranda vis daugiau erdvių, tinkamų aktyviam laisvalaikiui ar ramiems šeimos pasivaikščiėjimams: atnaujintas didžiausias **KULTŪROS IR POILSIO PARKAS, MARIJONŲ SODAS, SKAISTAKALNIO PARKAS, EKRANO MARIJŲ PAKRANTĖ, LAISVĖS AIKŠTĖ, SENVAGĖ** su išskirtiniu plaukiojančiu fontanu. Naujos sporto, vaikų žaidimo aikštelės, treniruoklių zonos – visa tai skirta gyventojų ir miesto svečių reikmėms.

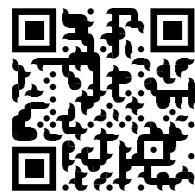
Džiugina aktyviai **AUGANTI BŪSTO PASIŪLA**, pavyzdžiui:

Vakarinėje miesto dalyje, Kniaudiškių rajone, vystomas didžiausias per pastarąjį dešimtmetį daugiabučių namų kvartalas „**AINIŲ NAMAI**“: 6 mažaukščių namuose, išsidėsčiusiuose erdviame 1,2 ha žemės sklype, iš viso suplanuota 114 butų.

Norintiems gyventi pačioje miesto širdyje – nauji butai ir loftai „**PRIE SENVAGĖS**“. Tai modernus kompleksas su įrengtomis vaikų žaidimo ir sporto aikštelėmis.

Vis labiau populiarėja ir neįprastos transformacijos. Pavyzdžiui, prieš kelerius metus į prabangius butus ir biurus paversta Kranto gatvėje buvusi gamykla, iš buvusios mokyklos moderniu būstų kvartalu tampa „**PARKO REZIDENCIJA**“, įsikūrusi greta pagrindinių žaliųjų miesto erdvių.

Visa tai laukia naujakurių, o jaunoms šeimoms (iki 36 metų), planuojančioms įsigyti savo pirmąjį būstą Panevėžyje, teikiamos papildomos paskatos. Jos gali pretenduoti į **VALSTYBĖS SUBSIDIJĄ**, kuri gali siekti iki 30 proc. perkamo būsto vertės.

IŠGIRSKITE APIE
PANEVĖŽĮ – ŠEIMOS
DYDŽIO MIESTĄ

Išskirtiniai ateities projektai

Patogiam ir jaukiam miesto gyvenimui reikšmingi ir kiti projektai, pavyzdžiui:

KNIAUDIŠKIŲ PARKAS – nauja bendruomenės poilsio erdvė su pėsčiųjų takais, nauju tvenkiniu ir daugybe augalų rūšių. Parke savitai, pasitelkiant parko želdinius ir infrastruktūrą, atsiskleis pasakos „Eglė, žalčių karalienė“ motyvai.

PANEVĖŽIO AUTOBUSŲ STOTIS. Įgyvendinus Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato Rolando Paleko architektų studijos parengtą projektą, Panevėžys turės vieną moderniausių autobusų stočių šalyje, išsiskiriančią architektūriniais sprendimais. Naujas, patogus, japonų origamio meno įkvėptas statinys keliautojus pavies 2023 m. pabaigoje.

Renovacija ir NT

Panevėžys neužleidžia pirmaujančių pozicijų **PAGAL RENOVUOTŲ NAMŲ DALĮ**: 2022 m. miestas buvo **2-OJE VIETOJE** (45,5 %) tarp visų Lietuvos savivaldybių (Lietuvos vidurkis – 11,0 %).

Čia vis dar kur kas **PALANKESNĖS NT KAINOS**:
Naujos statybos butų kainos (Eur/m²) (2022 m. spalį):

PANEVĖŽYS nuo 1425 iki 1750
VILNIUS nuo 2900 iki 4150

Individualių namų ir butų nuomos kainos (Eur/mėn.) (2022 m. spalį):

PANEVĖŽYS nuo 295 iki 460
VILNIUS nuo 470 iki 840

Žalias ir aplinką tausojantis miestas

2022 m. Lietuvos savivaldybių aplinkosaugos reitinge Panevėžys užėmė **4-Ą VIETĄ TARP 60 SAVIVALDYBIŲ**. Jis labiausiai išsiskyrė kaip kuriantis patogias sąlygas rūšiuoti atliekas ir pakartotinai panaudoti produktus, taip pat dėmesiu aplinkosaugos ir klimato kaitos valdymo politikai.

Miesto aplinka darosi vis žalesnė. Čia suskaičiuojami 43 parkai ir skverai, kasmet pasodinama šimtai medžių ir tūkstančiai krūmų. Visos miesto žaliosios zonos kartu sudaro apie 700 ha, o tai yra 14 proc. viso Panevėžio ploto.

ŠOKITE Į KOSMINĮ LAIVĄ IR PAŽINKITE PRAMONINĮ PANEVĖŽĮ

IŠBANDYKITE NEMOKAMĄ
VIRTUALIOS REALYBĖS ŽAIDIMĄ
„PRAMONINIS PANEVĖŽYS“

„Panevėžys NOW“, Laisvės a. 11

SKENUOKITE QR KODĄ,
SUŽINOKITE DAUGIAU
IR REGISTRUOKITĖS

Miestas, kuris palaiko

Isteigti įmonę ten, kur pačiam gyventi – patogiu ir gera. Tokias sąlygas susikūrė skaitmeninės rinkodaros specialistas, agentūros „FAD“ įkūrėjas **Tomas Morkūnas**. Nuo mažumės algoritmais eksperimentuoti mėgęs panevėžietis dabar skina internetinės reklamos kelius įvairiems verslo klientams. T. Morkūnas dalijasi mintimis, kad vienas svarbiausių ir maloniausių Panevėžio aplinkos aspektų – abipusis palaikymas, padedantis auginti tiek ilgametį, tiek jauną verslą.

– **Tomai, jau daugiau kaip 10 metų dirbate skaitmeninės rinkodaros srityje. Kada ir kaip ja susidomėjote?**

– Internetas kaip saviraiškos priemonė mane žavėjo nuo pat vaikystės. Dar mokyklos laikais, atsiradus pirmiesiems spalvotiems telefonams, pradėjau domėtis programavimu ir kurti primityvias interneto svetaines, skirtas mobiliems telefonams. Programuotojas, tiesą sakant, iš manęs buvo nekoks, savo asmenines interneto svetaines kūriau redaguodamas kitų programuotojų sukurtus rašmenis (angl. script).

Šiek tiek vėliau, 11–12 klasėse pradėjau domėtis svetainių optimizavimu paieškos sistemoms (SEO) ir svetainių kūrimu su „WordPress“ turinio valdymo sistema. Man pavyko asmenines interneto svetaines iškelti į pirmąjį „Google“ paieškos puslapį pagal tam tikras raktines frazes, todėl nusprendžiau, kad SEO paslaugas galiu teikti ir kitiems. Nors tuo metu skaitmeninės rinkodaros sąvoka pačiam dar nebuvo žinoma, šį etapą jau galėčiau įvardyti kaip dabartinės veiklos pradžią. Tai mane

paskatino pasirinkti reklamos vadybos studijų kryptį Panevėžio kolegijoje ir pradėti profesinį kelią Panevėžio mieste.

– **Iš pradžių dirbote laisvai samdomu internetinės reklamos specialistu, vėliau įkūrėte agentūrą „FAD“. Papasakokite apie verslininkystės pradžią: kodėl nusprendėte steigti įmonę, ar jautėtės turintis pakankamai žinių?**

– Tiesa, laisvalaikiu dirbau pagal individualios veiklos pažymą: teikiau SEO paslaugas pirmiesiems savo klientams, valdžiau „Facebook“ reklamas. Baigęs studijas nusprendžiau karjerą tęsti Panevėžyje. Siekdamas finansinio stabilumo pasirinkau samdomo darbuotojo kelią, bet neapleidau ir savo klientų. Verslo užuomazgos skatino augti mane kaip specialistą, kol galiausiai pasiekiau ribą – teko rinktis tarp samdomo darbo ir individualios veiklos plėtimo. Galiausiai tapau verslininku: subūriau specialistų komandą ir įsteigiau skaitmeninės rinkodaros agentūrą.

Sklandi tėkmė

Dailininkės, dailės terapeutės, Panevėžio atviro jaunimo centro specialistės **Vaidos Virbalaitės** gyvenimas – lyg vienas didelis kūrinys. Pieštukai ir teptukai prigijo prie rankų, tapo jos identiteto dalimi dar vaikystėje, o dabar leistas į kūrybišką savęs pažinimo kelionę, patirti šviesesnį, lengvesnį buvimą jį kviečia ir kitus. Iš Panevėžio kilusi moteris į gimtąjį miestą sugrįžo jausdama visaapimančią poreikį keistis. Anot pašnekovės, po šio žingsnio ją įtraukė sklandi, prasminga, rami gyvenimo tėkmė.

– Kūryba Jūsų gyvenime – ir saviraiškos priemonė, ir terapija, darbas... Kaip įvardytumėte – ką Jums ji reiškia? Kaip kūrybiškumas skleidėsi skirtingais gyvenimo etapais?

– Kūryba man pirmiausia reiškia saugumą. Tokią jauną inspiruoja kūrybos procesas, todėl jis man daug svarbesnis nei rezultatas. Nuo penkerių metų rankose laikiau pieštukus ir viskas, ko tuo metu norėjau, – tai piešti. Vėliau mokykloje pradėjau svajoti apie studijas Vilniaus dailės akademijoje, negalėjau įsivaizduoti savęs niekur kitur. Intensyviai siekiau tikslo, stengiausi ir jį pasiekiau – įstoju į drabužių dizaino studijas.

Baigus mokslus nusprendžiau trumpam grįžti į Panevėžį. Čia suvokiau, kad kūryba yra kur kas platesnė sritis nei maniau. Atradau rašymo džiaugsmą (iš menininkų ėmiau interviu, rašiau parodų, spektaklių recenzijas), susidomėjau fotografija – įkvėpė garsūs to meto Panevėžio miesto

– Kokias užduotis dažniausiai atlieka skaitmeninės rinkodaros agentūros, koks pagrindinis jų tikslas?

– Paprastai kalbant, skaitmeninės rinkodaros agentūra dirba su įmonių reklama internete. Teikiame „Google Ads“, socialinių tinklų reklamos administravimo paslaugas, optimizuojame klientų interneto svetainės paieškos sistemas. Mūsų tikslas – užtikrinti, kad klientų reklamos biudžetas duotų kuo didesnę investicijų grąžą. Siekiame, kad klientai suprastų realią skaitmeninės rinkodaros naudą.

– Kokie pirmieji įspūdžiai, iššūkiai pasitiko Jus sukūrus savo verslą?

– Nors individualią veiklą vykdyčiau ilgą laiką, įkūręs įmonę susidūriau su nenumatytais iššūkiais. Pavyzdžiui, komandiniu darbu, apyvartinių lėšų svarba. Buvo minčių vykti į sostinę, bet Panevėžyje jau turėjau savo būstą, labai vertinau šio miesto infrastruktūrą, laiką taupantį jo eismą, mažesnius įmonės išlaikymo kaštus. Be to, klientai nuo karjeros pradžios buvo iš visos Lietuvos, todėl jiems mano fizinė darbo vieta nebuvo svarbi.

– O kaip sekasi pritraukti šios srities specialistus?

– Panevėžyje aukštos kvalifikacijos skaitmeninės rinkodaros specialistų gana mažai, nes daugiausiai reklamos agentūrų Panevėžyje dirba su lauko reklama, spauda. Taigi ieškant patirties turinčių specialistų susiklostė taip, kad dalis mūsų komandos dirba nuotoliniu būdu. Pavyzdžiui, mūsų turinio rinkodaros specialistė – iš Kėdainių, skaitmeninės grafikos dizainerė – iš Vilniaus. Kai kurių agentūroje dirbančių specialistų net nesame matę gyvai, tačiau tai visiškai netrukdo jausti komandinės dvasios, dirbti išvien. Mūsų darbo specifika leidžia nesusieti su fizine darbo vieta, todėl ir teikiame paslaugas ne tik Lietuvos, bet ir užsienio klientams.

Bendradarbiaujame su Panevėžio kolegija: kadangi pats joje mokiausi, puikiai suprantu, kaip svarbu studentui pasirinkti tinkamą įmonę, kurioje praktika suteiktų kuo daugiau žinių. Žinoma, ne visi studentai praktikos

metu nori dirbti, todėl mūsų agentūroje laukiami motyvuoti, tik tikram darbui nusiteikę žmonės, kurie siekia darbo rinkoje tokių būtinų praktinių įgūdžių.

– Dirbate labai dinamiškoje aplinkoje. Kas padeda sekti greit besikeičiančias tendencijas?

– Pokyčiai skaitmeninėje rinkodaroje vyksta nuolat, todėl stengiamės dalyvauti „Google“ organizuojamuose nuotoliniuose mokymuose, semiamės patirties iš užsienyje taikomos praktikos. Mat dažniausiai rinkodaros naujovės Lietuvą pasiekia šiek tiek vėliau. Mėgstu sakyti, kad geriau mokytis iš svetimų, o ne savų klaidų.

„GERA GYVENTI MIESTE, KURIAME VERSLAI VIENI KITUS PAŽĪSTA IR PALAIKO.“

– Įmonės gali turėti milžinišką kiekį duomenų apie vartotojus, sekti jų elgseną, poreikius. Galima teigti, kad skaitmeninė rinkodara išgyvena aukso amžių?

– Manau, kad skaitmeninė rinkodara tikrąjį aukso amžių išgyvens tada, kai nebeliks nuomonės, kad verslams pakanka tradicinių reklamos priemonių arba jos apskritai nereikia, nes, esą, „ir taip pardavimų yra“. Mano požiūriu, neišnaudojant šiuolaikinių galimybių – neišnaudojamas ir visas rinkos potencialas, o pasikeitus jos sąlygoms, tokiems verslams persiorientuoti gali būti sunku.

– Priklausote „Verslo mentorių tinklui“, vedate mokymus iniciatyvoje „Versli Lietuva“. Papasakokite, kaip sumanėte užsiimti tokia veikla. Kuo ji Jums svarbi, įdomi? Ko moko te jaunos verslininkus?

– Jaučiu pareigą padėti savo miesto ir kitų regionų verslams žengti teisingus pirmuosius žingsnius skaitmeninės rinkodaros srityje. Noriu, kad įmonės suprastų tikrąją jos vertę ir nenusiviltų efektyvumu. Todėl mokymų metu stengiuosi šios srities atstovus supažindinti su pagrindinėmis „Google Analytics“ galimybėmis, parodyti, kad reklamos internete

rezultatai turėtų būti matuojami ne „parodymais“ ar „paspaudimais“, o realiais pardavimais, tiesioginiu susisiekimu, gautomis klientų užklausomis. Visada pabrėžiu, kaip svarbu fiksuoti lankytojų veiksmus tinklapyje, kad įsivertintume, kuris reklamos kanalas užtikrina didžiausią investicinę grąžą.

– Esate vienas iš „Aukštaitijos verslo klubo“ steigėjų, taip pat ir „Panevėžio pramonės ir amatų rūmų“ narys. Akivaizdu, aktyviai įsitraukiate į įvairių bendruomenių veiklą. Kokia yra Panevėžio miesto verslo aplinka?

– Pastebiu, kad visos miesto įmonės susiduria su panašiais skaitmeninės rinkodaros iššūkiais, todėl stengiuosi aktyviai dalyvauti verslo bendruomenių veikloje, vietines įmones mielai konsultuoju ir supažindinu su internetinės reklamos specifika.

Taip pat skatinu ir palaikau kitus verslus pirkdamas jų prekes ar paslaugas. Pavyzdžiui, maisto produktus stengiuosi įsigyti iš vietinių gamintojų ar ūkių, buitinę techniką perku iš Panevėžyje įsikūrusios įmonės. Tokias palaikymo, elgesio tendencijas pastebiu ir kitose Panevėžio regiono įmonėse.

– Ką pasakytumėte tiems, kurie svarsto apie verslo kūrimą šiame mieste?

– Kiekvienas būsimas verslininkas prieš kurdamas savo verslą turėtų įvertinti konkurencinę aplinką ir plėtros galimybes šiame mieste atsižvelgdamas į įmonės planuojamą veiklą. Ką galiu pasakyti iš savo patirties: Panevėžyje patogus susisiekimas, mažai spūsčių, gana neaukštos biuro patalpų nuomos kainos. Taip pat čia yra nemažai pagalbos priemonių jaunam verslui: Panevėžio verslo konsultacinis centras, Inovacijų agentūros bendradarbiavimo centras „Spiečius“. Sakyčiau, reikia tiesiog išdrįsti.

– Jei paprašytumėte pasakyti vieną sakinį, kuris apibūdintų gyvenimą Panevėžio mieste, koks jis būtų?

– Gera gyventi mieste, kuriame verslai vieni kitus pažįsta ir palaiko. 🎵

– O kaip į gyvenimą atėjo dailės terapija?

– Kai sugrįžau į dailę, prasidėjo gana keistas reiškinys: kad ir kokią idėją gvildinau, vis tiek ranka piešė portretą. Maniau, kad tuose kūrinuose – gyvenimo kelyje sutikti žmonės, todėl pradėjau juos dedikuoti, keliems artimiems žmonėms padovanojau. Tikėjau, kad visa tai praeis, bet laikas bėgo, o iš portretų gniaužtų išsivaduoti negalėjau. Kartą perskaičiusi kelis straipsnius susimąščiau, kad toks reiškinys turi užslėptą prasmę. Sąmoningai pradėjau ieškoti informacijos, kuri padėtų visa tai išsiaiškinti ir taip atradau dai-

lės terapiją. Nusprendžiau studijuoti šį dalyką, o kartu su šiuo sprendimu prasidėjo tikras saviieškos metas – jaučiau, kad pokyčiai turi apimti visas gyvenimo sritis. Taigi įstojau į Lietuvos sveikatos mokslų universitetą, neakivaizdines dailės terapijos magistro studijas ir grįžau gyventi į Panevėžį. Į Kauną mokytis vykdavau kelis kartus per mėnesį, o likusiu laisvu laiku užsiėmiau individualia dailės praktika, vėliau vedžiau užsiėmimus Bendruomeniniuose šeimos namuose, Atvirame jaunimo centre, Panevėžio pataisos namuose. Išgyvenau įvairius ciklus, kad suprastčiau, kas aš esu, kokia yra mano mi-

sija šioje Žemėje.

– Koks buvo didžiausias iššūkis dailės terapijos, savęs pažinimo kelyje?

– Dailės terapijoje labai vertinami žmonės, kurie visiškai nemėgsta piešti arba neturi jokių šios srities įgūdžių – susitikimo metu jų piešiniai tampa nepaslėptu informacijos šaltiniu. Su dailininkais, kūrėjais, žinančiais spalvų, kompozicijos paslaptis, yra kiek kitaip. Akademinio piešimo pamokos veda į tam tikrą meistrystės lygį, taigi ir į lūkestį, viziją, kas ir kaip turi atrodyti. Dėl šios priežasties dailės terapija man buvo tam tikras iššūkis – teko laužyti įsitikini-

mus, atsisakyti žinojimo, kad galėčiau atsipalaiduoti ir formuoti gryną, aiškų piešinio turinį, o ne gražų vaizdą. Maždaug po trejų metų pradėjau piešti abstrakcijas: supratau, kad pagaliau atsipalaidavau ir pasąmonė ranką vedžioja taip, kaip reikia jai, o ne taip, kaip diktuoja žinios ir protas.

– Bet koks piešinys gali tapti medžiaga žmogaus savijautai, būsenai, patirčiai analizuoti?

– Svarbu atminti, kad terapijai yra būtinos trys sudedamosios dalys: terapeutas, klientas ir piešinys. Interpretuoti eksponuotus kūrinius, be abejo, galima, bet tai – tik projekcija, įsivaizdavimas, gimstantis iš mano pačios patirties. Tiesa yra kuriančiojo lūpose ir ji turi nuskambėti terapijos metu. Kita vertus, laisvi pasidalijimai, interpretacijos gali būti naudingos. Pavyzdžiui, grupinės terapijos metu kviečiu dalyvius pristatyti savo piešinius ir paklausti kitų žmonių išvalgų. Nors kiekvienas dalijasi individualiu matymu, išgirsta informacija gali būti naudinga piešinio autoriui.

Na, ir viena svarbiausių dailės terapijos hipotezių teigia, kad kiekvienas žmogus kuria kasdien ir bet kokia jo veiklos raiška (piešimas, lipdymas, muzikavimas, pasirinktas aprangos stilius, maisto gaminimas ar net automobilio statymas) yra informacija apie jį. Asmuo negali sukurti to, kas jam nebūdinga, neartima, nepažįstama. Taigi ir piešinyje, jei jį žmogus kuria nuoširdžiai, neįmanoma beveik nieko paslėpti.

– Kokiems žmonėms dailės terapija – ypač tinkama?

– Dailės terapijoje saugiau jaučiasi uždari, susikaustymą, gynybiškumą, baimę kalbėti išgyvenantys žmonės. Jos metu nemažai dėmesio sutelkiame į piešinį – analizuojame ir aptariame įvairias jo prasmes, reikšmes. Kadangi kūrinys – tarsi trečias objektas, kalbėti apie jį, o ne savo tiesioginę patirtį yra šiek tiek lengviau. Tik čia, kaip ir bet kurioje kitoje terapijoje, būtinas pokalbis, refleksija, išvados, kurios ir inspiroja tikrąjį pokytį.

Tikiu, kad kiekvienas esame individualus ir turime sau priimtinausias terapijos priemones. Vieniems

reikia ramumos, ypatingo saugumo jausmo, kitiems norisi intensyvumo, galimybės išsilieti, fiziškai išjudinti

purę, padarė namų darbus, bet tokie klausimai yra ne apie žmogų... O juk taip svarbu domėtis, ką vaikas

„ČIA MAŽESNĖ KONKURENCIJA, TODĖL MAN NEREIKIA PERSISTENGTI AR PERVARGTI, DARYTI DAUGIAU NEI PAJĖGIU. JAUČIU IŠSIPILDYMĄ, PRASMĘ, PILNATVĘ. GYVENIMAS PANEVĖŽYJE TEKA SKLANDŽIAI, VADINASI, ESU TEN, KUR IR TURIU BŪTI.“

susikaupusią energiją. Laimei, tokios galimybės yra ir kiekvienas galime pasirinkti.

– Su kokiomis problemomis susiduria dauguma žmonių?

– Mums nepaprastai būdinga nesėkmės, nepasisekimo baimė. Turime lūkestį, kaip viskas turi būti ir jei mums pavyksta jį išpildyti – išrinkta įsivaizduojama reliatyvi sėkmė, bet jei ne – įvykis mus gniuždo. Kita beveik visus vienijanti mintis – ką apie mane pagalvos. Neretai terapiją pradame nuo suvokimo, kad iš tiesų apie mus niekas nieko negalvoja...

– Kaip manote – iš kur visa tai?

– Mano nuomone, kiekviena tauta turi unikalų mentalitetą, kurį suformuoja istorinės, politinės aplinkybės. Karas, pokaris, trėmimai – visos traumos gajos pasąmonėje, ir tai lemia labai žemą savivertę – jaučiamės neverti tiesiog būti, gyventi, patirti. Juk buvome įbauginti, išgąsdinti, nubausti už nieką... Savivertės trūkumas kiekvieno žmogaus atveju atsiskleidžia skirtingai, kelia individualius iššūkius ir turi skirtingas pasekmes. Bet dabar tai suprasdami galime savimi pasirūpinti, keisti klaidingus mąstymo modelius ir jų neperduoti savo vaikams.

– Esate ir Panevėžio atviro jaunimo centro specialistė, bendraujate su jaunais žmonėmis. Ką svarbaus pastebite jų pasakojimuose?

– Man labai patinka dirbti su jaunais žmonėmis. Jie pas mus ateina besiformuojantys, absoliučiai unikalūs, saviti, tik kai kurie to dar nežino. Dažnai jie praveria mūsų centro duris pasimetę, nerimastingi. Susidariau įspūdį, kad tai – šeimos fono, emocinio intelekto trūkumo pasekmė. Tėvai klausia vaikų, ar jie sotūs, nesušalo kojų, pasiėmė ke-

jaučia, kas jam patinka, apie ką jis svajoja. Galima sakyti, kad savęs nepažįstame, rūpinamės viskuo, net ir globaliomis problemomis, bet tik ne individualia emocine būkle. Todėl ir gebėjimo atsigręžti į save neperduodame vaikams. Taigi ir tokiais atvejais piešimas gali būti puikus būdas pagaliau atrakinti duris į pasąmonės pasaulį, padėti atrasti daug įdomios, naujos ir naudingos informacijos, ugdyti emocinį intelektą, savistabą.

– Ką darote, kai norisi šiek tiek atsitraukti, paleisti emocinį krūvį?

– Be supervizijų¹, individualios terapijos, vienas mylimiausių ir veikmingiausių būdų atsipalaiduoti – vaikščiojimas Žaliojoje girioje. Ten juntama ramybė, gyvenimo cikliškumas man labai artimas. Neseniai baigiau miško terapijos kursą, tad girios patyrimas dabar – dar gilesnis, jautresnis.

– Koku vienu žodžiu, jausmu apibūdintumėte gyvenimą Panevėžyje šiuo Jūsų gyvenimo etapu?

– Reikalinga. Čia galiu būti su artimais žmonėmis vietoje, kurios man brangios, kelia malonių prisiminimų. Vaikštau takais, kuriais mane mažytę už rankos vedė tėvai. Gaunu grįžtamąjį ryšį apie savo darbą – manęs ieško, prašo patarimo, pagalbos. Dvidešimt metų gyvenau Vilniuje, turėjau, atrodytų, viską, bet pojūtis buvo kitoks. Čia mažesnė konkurencija, todėl man nereikia persistengti ar pervargti, daryti daugiau nei pajėgiu. Jaučiu išsipildymą, prasmę, pilnatvę. Gyvenimas Panevėžyje teka sklandžiai, vadinasi, esu ten, kur ir turiu būti. Tai – nusiramimas, kurio, regis, siekiame visi. Todėl gyvenimu čia belieka mėgautis.

¹ Supervizija – ugdomasis specialistų konsultavimas. Šaltinis: <https://ekalba.lt/naujazodziai/supervizija?i=599c7a83-4c9f-45bc-a645-581a1a6d9894>

Žalias miestas gyventi

Pasisemti naudingos patirties ir parvežti ją į Panevėžį – su tokiu užmoju ir tikslu panevėžietis **Daumantas Simėnas** išvyko iš šio miesto studijuoti į Didžiąją Britaniją. Begalinio smalsumo vedamas jis užsiima daug skirtingų veiklų, o daugiau nei prieš metus gimtajame mieste įsteigė elektroninių įrenginių atnaujinimo startuolį „Restorie“. Vykdydamas šią veiklą, Daumantas neša sąmoningumo, tvarumo, edukacijos ir inovatyvumo vėliavą ne tik per Panevėžį, bet ir visą šalį.

– **Daumantai, esate panevėžietis. Pasidalinkite, kokį prisimenate šį miestą jaunuolio akimis, kaip čia jautėtės vaikystėje?**

– Vaikystę praleidau Dėmbavoje, Panevėžio priemiestyje, o vėliau mūsų šeima persikraustė į miestą. Dvylika metų mokiausi Panevėžio 5-oje vidurinėje mokykloje (dabar 5-oji gimnazija). Ji buvo mano visų veiklų – sporto, stovyklavimo, fotografijos – šaltinis. Užsiėmimų netrūko, išbandžiau visko po truputį ir tikiu, kad man tai padėjo suiformuoti kaip gana smalsiai asmenybei.

Visada mylėjau savo miestą tokį, koks jis yra. Jaučiau, kad jame gaunu visa, kas geriausia. Tokį jausmą širdyje nešiojuosi dėl trijų priežasčių. Pirmą, tokią patirtį kūrė mokykla ir mokytojai. Jie daug į mus investavo, jautėme jų tikėjimą ir palaikymą. Mokyklos bendruomenė kūrė artimą, draugišką santykį. Antra priežastis – mano tėvai

ir seneliai. Užaugau sąjūdiečių šeimoje, kuri buvo viena iš pradėjusių šį judėjimą mieste. Matydamas jos pavyzdį, jausdamas patriotiškumą, meilę savam kraštui, perėmiau šias vertybes. Visada maniau, kad mano pareiga yra sugrįžti ir čia sukurti kažką prasminga.

– **O trečioji priežastis?**

– Studijų kryptis – ir bakalauro, ir magistro studijos buvo susijusios su politika. Įstojau į Didžiosios Britanijos Notingamo universitetą, nes norėjau įgyti kuo geresnį išsilavinimą. Magistrantūros studijos vadinosi „Socialinis ir globalinis teisingumas“, bet, paprastais žodžiais tariant, analizavau tarptautinės ir aplinkos politikos aspektus iš filosofinės perspektyvos, t. y. mokiausi apie žmogaus ir gyvosios aplinkos ryšį.

– **Jūsų darbinė patirtis labai glaudžiai susijusi su jau studijų metu susipažinta ekologijos tema. Kas lėmė domėjimąsi aplinkosauga?**

– Nors daugiausia į šią temą telkiausi studijų metu, pagarbos gamtai sėkla buvo pasėta dar vaikystėje. Šeima daug dėmesio skyrė ekologijai ir sąmoningumui. Prisimenu, su mama žiūrėjome labai mane paveikusį dokumentinį filmą „Koyaanisqatsi“. Šis pavadinimas lietuvių kalba reiškia „Pasaulis, prarandantis pusiausvyrą“. Nors tik rodomi vaizdai, groja Filippo Glaso muzika ir neištariamas nė

vienas žodis, žinutė perteikiama labai aiškiai – jei žmonija tęs įprastus veiksmus toliau, greitai nieko nebeturėsime. Filmas pasirodė 1982 metais, bet jau tada žmonės suvokė, žinojo ir kalbėjo apie augančias aplinkosaugos problemas. 2005 metais pradėjau užsiimti menine fotografija, sėkmingai dalyvavau konkursuose, nuotraukos nejučia atskleidė mano rūpestį ekologija. Tada supratau, kad ir ką daryčiau, ši tema man labai svarbi. Ir dabar manau, kad tai turėtų būti pagrindinė problema, apie kurią galvotume, kalbėtume ir aplink ją kurtume visą politiką.

– **Kaip ši ilgai brendusi tema virto tikraisiais Jūsų darbais?**

– Po studijų užsienyje, 2013 metais, grįžau į Vilnių ir prisijungiau prie programos „Kurk Lietuvai“. Vienas iš projektų Aplinkos ministerijoje buvo įvesti vienkartinį gėrimų pakuočių depozitų sistemą. Darbo buvo daug,

bet radome palaikymą, pristatėme užsienio šalių patirties analizę ir įgyvendinome išskeltus tikslus. Sistema šiuo metu sėkmingiausiai veikia visoje Europoje. Taip prisiliečiau prie aplinkosaugos ne tik teoriškai, bet ir praktiškai.

– **O kaip karjera vystėsi toliau, kodėl iš Vilniaus grįžote gyventi į Panevėžį?**

– Dar kartą prisijungiau prie „Kurk Lietuvai“ projektų, tik šįkart – regioninių. Kartu sumaniau kandidatuoti į Panevėžio miesto tarybą. Kadangi kadencija tęsiasi 4 metus, nusprendžiau ją praleisti Panevėžyje ir pamėginti įgyvendinti jau minėtą atsakomybę – sukurti teigiamų jaunimo, investicijų politikos ir pan. pokyčių. Baigęs kadenciją susipažinau su Lietuvos robotikos asociacijos valdyba, kaip tik tada mano iniciatyva Panevėžys pasirinko ekonominę specializaciją „Pramonė 4.0“. Kartu su ja labai glaudžiai kūrėme strategiją ir mane pakvietė prisijungti prie komandos. Taip tapau šios asociacijos vadovu, kuriuo dirbau daugiau kaip trejus metus. Taigi dabar Panevėžyje skaičiuoju devintus gyvenimo metus. Jaučiuosi čia labai gerai – esu ten, kur noriu būti, ir kuriu tai, ką noriu kurti.

– **2022 metais pradėjote startuolį „Restorie“ – elektroninės įrangos atnaujinimo įmonę. Papasakokite, kas yra prietaiso atnaujinimas. Kaip įprastai pristatote šią veiklą?**

„PANEVĖŽYS SUTEIKIA VISAS SĄLYGAS SĖKMINGAM VERSLUI. PIRMASIS PRANAŠUMAS – LOGISTINIS. ČIA YRA VISI MAGISTRALINIAI SUSIKIRTIMAI, KURIAIS GALIME PASIEKTI LIETUVĄ IR PASAULĮ.“

– „Restorie“ atnaujina kompiuterinę ir mobiliąją įrangą: iki galo išardome, ištestuojame, atnaujiname ir, jei reikia, pakeičiame įrangos komponentus. Be to, įrenginius kosmetiškai atnaujiname, kad daiktas atrodytų kaip naujas. Taip pat pasirūpiname išvalyti duomenis. Tarkime, atnaujinę trejus metus naudotą telefoną pratęsiame jo naudingumo laiką dar 2–5 metams. Na, o jei pasitaiko, kad įranga ar kažkurie komponentai nentinkami atnaujinti, utilizuojame.

– Numanau, kad tokią veiklą įkvėpė elektroninių įrenginių utilizavimo ir taršos problema. Kokia yra situacija?

– Globalios statistikos duomenimis, tik iki 20 % visų el. prietaisų sutvarkomi ir perdirbami. Europoje, žinoma, dėl aukštesnių reikalavimų rodiklis yra kiek geresnis, tačiau tikrai nedžiugina. Kur lieka apie 80 % elektroninių atliekų? Tai bandė išsiaiškinti Jungtinės Karalystės tyrėjai. Įdiegus jutiklius pastebėta, kad atliekos surenkamos, sudedamos į kontenerius ir siunčiamos į Afriką ar Aziją. Taigi nors oficialiai dokumentuose rašoma, kad atliekos sutvarkytos, taip nėra. Šiose šalyse jos deginamos dėl galimybės išgauti gabalėlį aukso ir taip sukuriama milžiniška aplinkos tarša.

– Išgirdus tokį pristatymą norisi galvoti ne tik apie vertę klientams, bet ir gamtai. Turbūt nesuklysiu sakydama, kad tiek žmogaus pasirinkimas įsigyti tokį įrenginį, tiek jūsų startuolio veikla kuria milžinišką ekologinę naudą ne tik dėl atliekų, bet ir galimybės sumažinti, kad jų neatsirastų.

– Vienam naujam telefonui pagaminti sunaudojama 13 tūkst. litrų vandens, apie 80 kg anglies dioksido, iškasami dideli retųjų metalų kiekiai, išdankomi milžiniški landšafto plotai. Į orą patekusios emisijos pakliūva į atmosferą, o cianidai ir kiti nuodai pasiekia gruntinius vandenius, iš jų – upes ir vandenynus. Galiausiai visa tai sugrįžta ant mūsų stalo –

juk geriame vandenį, valgome žuvį, kuri dažniausiai tuos metalus kaupia. Taigi kiekvienas pasirinkimas įsigyti naują telefoną ar kompiuterį turi didelės neigiamos įtakos mūsų aplinkai ir tiesiogiai mums.

– Kokių reakcijų sulaukiate, kai pasakojate klientams apie atnaujintus įrenginius?

– Kol nepapasakojame vyraujančios problemos ir elektroninių prietaisų gamybos bei gyvavimo grandinės, iš įmonių gauname atsakymą, kad jos naudotų įrenginių neperka. Tada grįžtame prie fakto, jog mes naudotais įrenginiais ir neprekiaujame. Reikia daug šviesti, nes atnaujinti įrenginiai mūsų šalyje dar nauji. Mat Prancūzijoje, Vokietijoje, Jungtinėje Karalystėje, Jungtinėse Amerikos Valstijose, Skandinavijos ir kitose šalyse ši žinia paplitusi. Visai neseniai išsiuntėme pirmąją siuntą į JAV, tad mūsų verslas neapsiriboja tik Lietuva.

– O kaip sekėsi čia pradėti startuolį? Ar kuriant verslą, svarstėte apie kitus miestus?

– Svarstėme tik dėl Panevėžio rajono, nes, pasirodo, verslai mielai renkasi šį miestą, tad patalpų nuomos konkurencija rinkoje didelė. Apie kitą miestą negalvojau, nes norisi čia kurti, stiprinti bendruomenę. Todėl ir mūsų įmonė ne tik įgyvendina aplinkosauginę misiją, bet yra socialiai atsakinga. Įdarbiname žmones su negalia, ateityje planuo-

jame įdarbinti išėjusius iš įkalinimo įstaigų asmenis ar jaunuolius, kurie neturėjo sąlygų įgyti išsilavinimo ir sėkmingai įsidarbinti. Norime suteikti jiems galimybę išmokti amato ir sąžiningai užsidirbti.

– Kiek Panevėžys strategiškai reikšmingas Jūsų startuoliui? Kokie yra privalumai?

– Panevėžys suteikia visas sąlygas sėkmingam verslui. Pirmasis pranašumas – logistinis. Čia yra visi magistraliniai susikirtimai, kuriais galime pasiekti Lietuvą ir pasaulį. Minėjau, kad pirmą prekę išsiuntėme į JAV, ji klientą pasiekė per 2 paras ir keturias valandas. Antras privalumas – Panevėžys yra turbūt vienas stipriausių gamybinių centrų Lietuvoje, kuriame nuo „Ekran“ laikų yra nemažai su elektronika ir jos remontu, IT, testavimu susijusių kompetencijų. Žvelgdami į plėtos galimybes ateityje žinome, kad rasime profesionalų toms funkcijoms atlikti. Na, o dar kitas pranašumas – jaunėjantis miestas. Vis daugiau jaunų šeimų, ieškodamos galimybių, čia atvažiuoja. Mūsų komandoje yra tik panevėžiečiai, o nuotoliu dirbantys žmonės taip pat vienaip ar kitaip susiję su šiuo miestu.

– Kaip vienu žodžiu ar sakiniu pasakytumėte, koks gi gyvenimas Panevėžyje?

– Žalias miestas gyventi. Žalias, nes: nereikia veltui praleisti laiko kamščiuose; daug parkų, medžių ir gamtos erdvių; žalumas čia neprado savo prasmės. Čia glaudesnė, nuoširdesnė bendruomenė, kuri rūpinasi savo aplinka stipriau nei megapoliuose.

Saldus gyvenimas

Panevėžyje įsikūrusios kepyklėlės „Bakin“ istorija nubarstyta cukraus pudra, seserišku artumu ir tvirtu pasiryžimu siekti savo tikslo. Po devynerių metų, praleistų Didžiojoje Britanijoje, **Gedvilė Rimkevičiūtė** grįžo į gimtąjį miestą ir, surėmusi pečius su jaunesne seserimi Akvile, drąsiai nėrė į kepinių verslą. Dabar jauna moteris džiaugiasi gyvenimu šalia šeimos ir saldžia kepyklėlės vadovės kasdienybe.

– **Gedvile, Jūsų kepyklėlei jau vieneri. Papasakokite, kokie buvo pirmieji veiklos metai.**

Metai buvo geresni, nei tikėjomės. Norėtume, kad tokie būtų ir kiti. Mums su sese svarbiausia buvo atrasti savo klientą, suprasti, koks jis, ką mėgsta. Dabar jau galiu pasakyti, kad jį pažįstame. Kitas tikslas buvo išlaikyti gaminių kokybę, šviežumą. Taip pat įsivesti naujų produktų. Ir, aišku, labai norėjome, kad mūsų kepyklėlė taptų žinoma Panevėžyje. Manau, tai pasiekėme – mums visai neblogai sekasi. (Šypsosi.)

– **Su kokiais didžiausiais iššūkiais teko susidurti per pirmuosius veiklos metus? Kas atnešė daugiausia džiaugsmo?**

– Pats sunkiausias buvo atidarymas. Niekas nevyko pagal planą: strigo statybos, laiku negavome šaldytuvo. Bet ir po to kasdien susidurdavome su tam tikrais iššūkiais. Tai normalu, juk nieko nežinojome apie nuosavo verslo vystymą, viskas buvo nauja.

Labiausiai džiaugiamės tuo, kad per metus įgijome nuolatinių lankytojų.

Mes žinome jų vardus, žinome, kokią gers kavą ir kokią pasirinko bandelę, ką pasiims išsinešti. Yra ateinančių kiekvieną šeštadienį ar sekmadienį. Sugrįžtantys klientai mums didžiausias įvertinimas.

„NORĖJAU GRĮŽTI TEN, KUR VISKAS SAVA IR PAŽĪSTAMA, - Į PANEVĖŽĮ.“

– **Prisiminkite pačią pradžią. Kaip kilo idėja įkurti savo verslą? Ar ilgai užtruko jos įgyvendinimas?**

– Idėja kilo seniai, tik jos išgryninimas užtruko daugiau nei metus. Svajojome turėti savo restoraną, bet geram restoranui reikia gero virtuvės šefo. Nesakau, kad kitaip yra su kepyklėle, – jos virtuvėje taip pat reikia stiprios komandos, bet restoranų verslas dar sudėtingesnis. Svarstėme ir apie kavos namus, bet supratome, kad tokiai veiklai reikia gilesnių žinių apie kavą. Konditerija, kepiniai mums

visada buvo arti širdies, tad nusprendėme atidaryti kepyklėlę.

– **Iš kur ta verslumo gyselė?**

– Aš visuomet norėjau turėti ką nors savo. Bet ką – nežinojau. Galbūt taip ir turėjo susidėlioti mano gyvenimo linija: buvo lemta išvažiuoti į užsienį, ten padirbėti restorane. Tai padėjo atrasti profesinį kelią.

– **Devynierius metus gyvenote užsienyje. Papasakokite apie šį savo gyvenimo etapą. Ko jis Jus išmokė?**

– Į Didžiąją Britaniją vykau studijuoti, bet studijos nepatiko, jas nutraukiau. Kadangi jau buvau ten apsipratusi, nusprendžiau pasilikti ir ieškoti darbo. Žinojau, kad namo galėsiu grįžti bet kada, o čia – gera proga patobulinti anglų kalbos žinias. Visur nešiojau savo CV, bet nesisekė. Neturėjau profesinės patirties toje šalyje, todėl niekas nenorėjo manęs įdarbinti. Po ilgų paieškų netikėtai sulaukiau skambučio iš vieno restorano – buvau priimta dirbti barmene! Darbas patiko, labai norėjau mokytis, tobulėti šioje srityje, ir man sekėsi – po truputį ki-

priėmiau sprendimą grįžti į Lietuvą, per mėnesį į dvidešimt devynias dėžes susipakavau ten sukauptus daiktus ir taip gana paprastai užbaigiau devynierius metus trukusį gyvenimo etapą.

– **Apie ką galvojote kraudama tas dėžes? Kaip įsivaizdavote gyvenimą grįžus?**

– Žinojau, kad grįžtu į savo šalį, savo miestą, dėl to nebuvo baisu. Sesė neleido nerimauti, ramino, kad ką nors tikrai sugalvosime. Visada sakau, kad jei užsispyręs sieki savo tikslo, jį tikrai pasieksi. Lietuvoje, kaip ir visur kitur, svarbiausia stengtis ir daug dirbti.

– **Ar nebuvo minčių grįžti į didesnę Lietuvos miestą?**

– Norėjau grįžti ten, kur viskas sava ir pažįstama, – į Panevėžį. Niekada negyvenau tokiaame didmiestyje, kaip Londonas. Sautamptonas, kuriame praleidau visus metus Angli-

reikėtų – iškeptume. (Juokiasi.)

– **Ar kepti bandeles ir pyragus mėgote nuo pat vaikystės? Galbūt turite su kepiniais susijusių nostalgikų prisiminimų?**

– Turiu ne vieną šiltą prisiminimą iš vaikystės. Visad labai mėgau Kalėdas – man tai ypatingas metas. Kažkodėl į atmintį stipriai įsirėžė vienas vakaras prieš Kalėdas, kai su sese ir mama kepėme sausainius. Pamenu viską: ir formeles, ir tą jausmą minkant tešlą, ir virtuvėje tvyrantį imbiero ir cinamono kvapą. Iki šiol naudoju tą receptą. (Šypsosi.) Panašių imbierinių sausainių kalėdiniu laikotarpiu turėjome ir savo kepyklėlėje. Kepsime ir šiemet.

– **Koks yra Jūsų mėgstamiausias kepinys?**

– Nuo vaikystės labai mėgstu šokoladu glaistytas bandeles su aguonomis. Atėjusi į darbą ir pamačiusi jų lentynoje, negaliu atsisipirti. Vasarą jų kepyklėlėje neturime, nes šokoladas lydosi, tokios bandelės negali gulėti vitrinoje. Džiaugiuosi šaltuoju

„ŽINOJAU, KAD GRĮŽTU Į SAVO ŠALĮ, SAVO MIESTĄ, DĖL TO NEBUVO BAIŠU.“

metų laiku, nes tuomet jomis ir vėl galime prekiauti. (Šypsosi.)

– **Jei esate smalžės, greičiausiai itin mėgaujate, kai reikia atrinkti asortimentą?**

– Visi turbūt mano, kad mes nieko neveikiame, tik sėdime ir valgome bandeles. (Juokiasi.) Atrinkti asortimentą yra sudėtingas darbas, o kasdien kepinius ragaujame ne vien dėl malonumo, bet ir tam, kad patikrintume, ar išlaikoma kokybė. Kita vertus, didelis darbo pliusas yra tai, kad turiu raktus nuo kepyklėlės. Jei vidurnaktį užsimanau tiramisu ar sūrio pyrago, galiu sėsti į automobilį, atvažiuoti ir pasiimti. Sakau iš patirties. (Juokiasi.)

– **Vadovavimas mažai, jaukiai kepyklėlei skamba labai svajingai, lyg iš romantinio filmo. Ar ir realybė tokia pat saldi?**

– Nemeluosiu, būna visko: ir streso, ir didžiulio nuovargio. Tikrai nenoriu vaizduoti, kad turėti savo verslą yra lengva. Bet labai gera vaikščioti kepyklėlėje ir suprasti, kad viskas čia yra mūsų, mes tai sukūrėme. Dėl to verta dirbti.

lau karjeros laiptais. Vis dėlto po kurio laiko apėmė stiprus šeimos ilgesys. Pamenu, artėjo Velykos, kurios man niekada nebuvo kažkuo ypatinga šventė, bet tąkart taip užsinerėjau su šeima ridenti kiaušinius! (Juokiasi.) Paskambinau draugui ir sakau: „Viskas, nebenoriu čia būti, grįžtam į Lietuvą!“ Jis mane atkalbinėjo, bet nenorėjau nieko girdėti. Tą pačią dieną sulaukiau skambučio iš darbovietės su pasiūlymu tapti restorano vadove. Pasilikome. (Šypsosi.)

– **Kaip baigėsi Jūsų emigracijos istorija?**

– Restorano vadove pradirbau ketverius metus. Per juos labai daug išmokau, bet pavargau. Išėjau iš darbo, nutrūko santykiai su draugu. Supratau, kad niekas manęs ten nebelaiko. Didžiai Britanijai esu beprotiškai dėkinga, nes ji mane užaugino, suformavo kaip asmenybę ir suteikė daug galimybių, joje sutikau daug nuostabių žmonių, kurie tapo draugais. Bet ji nėra ir niekada nebuvo mano svajonių šalis. Per dieną

Patogios kasdienybės dovana

Gyvenimas – per trumpas, kad dvejotume, bijotume ir nerizikuotume. Tokio požiūrio laikosi įmonės „Tetas“ Eksploatacijos departamento Pastočių ir Oro linijų eksploatavimo skyrių vadovas **Rytis Stiklius**. Užaugęs Elektrėnuose, studijavęs Vilniuje, nemažai laiko praleidęs užsienyje, jau ketverius metus su šeima jis gyvenimą kuria Panevėžio mieste.

– **Pirmas žodis, išskylantis mintyse, kai paklausi: koks gi tas gyvenimas Panevėžyje? Kas suformavo tokį įspūdį?**

– Patogus. Čia yra viskas, ko reikia šiuolaikiniam žmogui. Kai atsikraustėme į Panevėžį, prisimenu, į teatrą eidavome kiekvieną savaitgalį. Kai nepersisotini žmonių, renginių, nori aplankyti viską, kas vyksta mieste. Be to, esu didis krepšinio gerbėjas, Vilniuje pamėgau jo statistiką. Panevėžyje galiu tęsti šį hobį.

– **Kilote iš Elektrėnų, gyvenote Vilniuje. Kodėl atsikraustėte gyventi į Panevėžį?**

– Baigęs mokyklą nelabai norėjau studijuoti. Atvykęs į Vilnių įsidarbinau aukštalipiū. Sekėsi gerai, uždirbau daug, bet ilgainiui pajutau, kad toks darbas netinka mano sveikatai. Suvokiau, kad reikėtų mokytis, ir įstojau į Vilniaus kolegiją studijuoti elektros energetiką.

Įsidarbinęs elektros montuotoju nemažai važinėju po Lietuvą, vykau į komandiruotes užsienyje. Vienos iš jų metu Suomijoje gavau darbo pasiūlymą. Kadangi ši Skandinavijos įmonė bendradarbiavo su Lietuvos padaliniu, privalėjau gauti direktoriaus leidimą. Jis manęs neišleido, tad parašiau prašymą išeiti iš darbo.

Sprendimą priėmiau impulsyviai, todėl aktyviai ieško-

jau kitos darbo vietos. Įmonė „Tetas“, kurioje dabar dirbu, ieškojo elektros inžinieriaus. Pokalbio metu paaiškėjo, kad įsidarbinti galiu, bet ne Vilniuje, o Panevėžio padalinyje. Ką tik buvo gimęs sūnus, žmona – motinystės atostogose, abu nebenorėjome komandiruočių. Be to, man visada atrodo,

„KADANGI PATS PRADĖJAU NUO ŽEMIAUSIOS GRANDIES, ŽINAU IR MATAU ATSIVERIANČIAS PERSPEKTYVAS, GALIMYBES, JEI TIK ESI NUSITEIKĘS DIRBTI IR STENGTIS.“

kad geriau pabandyti nei po to gailėtis. Tad pasitarę nusprendėme pasiūlymą priimti ir persikelti į Panevėžį.

– **Kokie buvo įspūdžiai atsikrausčius čia gyventi?**

– Tikrai nuoširdžiai galiu pasakyti, kad reikėjo laiko apsiprasti. Nepažįstamas miestas, neįprasta žmonių, vairavimo kultūra, naujas darbas, namai, kaimynai... Intensyviai stebėjome miestą ir save, ar mums pavyksta čia įsijaukinti. Kita vertus, vos atsikraustę pajutome, kad sutaupome daug pinigų ir laiko. Panevėžys yra strategiškai puikioje vietoje, iš čia lengvai pasiekiami didžiausi Lietuvos miestai. Tai dirbant energetikos srityje – di-

delis privalumas, nes važinėti į objektus tenka kasdien.

– **Pagyvenęs Panevėžyje vėl trumpam išvykote, tiesa?**

– Taip, čia padirbėjau devynis mėnesius. Kaip inžinierius neturėjau patirties, tad teko nemažai mokytis pačiam. Kai pasijutau smarkiai patobulėjęs, paprašiau padidinti atlyginimą, bet greitai atsakymo negavau. Todėl nedelsdamas paskambinau į Suomijos įmonę, kuri anksčiau siūlė darbą. Sužinojau, kad galiu prisijungti prie projekto Švedijoje. Žmonai vėl sakiau: „Ką manai, jei susikrautumė daiktus ir keliautume į Švediją?“

– **Išvykote kartu su šeima?**

– Žmona labai dažnai mane lankydavo. Aš daug dirbdavau, laisvalaikį leisdavau su krepšinio mėgėjų komanda. Taip gyvenome maždaug penkis mėnesius, iki šeimos nelai-

„PANEVĖŽYS – NEABEJOTINAI PUIKI VIETA SAVO KARJEROS PAMATAMS STATYTI. KONKURENCIJA TOKIAME MIESTE YRA SILPNESNĖ, O GALIMYBĖ KILTI KARJEROS LAIPTAIS – DIDELĖ.“

mės. Išgyvenę skaudžią patirtį, pajutome, kad reikia būti savo žemėje, šalia artimųjų. Pradėjome svarstyti, gal grįžti į Lietuvą visam laikui.

Susisiekiu su buvusiu kolega, dirbusiu dabartinėje mano darbovietėje. Pasirodo, kaip tik tuo metu jis planavo išvykti dirbti į užsienį. Mane rekomendavo ir tapau skyriaus vadovu. Prisimenu, viskas vyko labai greitai, o dabar jau – ketverius metus čia laimingai dirbame, gyvename.

– **Žvelgiant Jūsų akimis, kaip Panevėžio miestas atrodo dabar? Ar pasikeitė nuo tada, kai atsikraustėte čia gyventi pirmą sykį?**

– Erdvės, miestas per šį laiką labai pasikeitė. Prisimenu, kai čia atsikraustėme pirmą kartą, nebuvo daug pasivaikščiavimo vietų. Dabar miestas labai jaukus: parkai, sutvarkytos gatvės ir šaligatviai, daug dėmesio skiriama gyventojų gerovei. Įspūdžiai tikrai labai geri ir malonūs.

– **O jei gautumėte įdomų pasiūlymą, sutiktumėte išvykti į kitą šalį ar miestą?**

– Jei siūlytų tokias pat sąlygas, kokios yra dabartinėje mano darbovietėje, nesutikčiau. Akimirksniu susimąstau apie Panevėžio privalumus: gyvenimo lygį, transportą, laiką. Tik įvažiavęs į didelį miestą prisimenu ankstesnę kasdienybę, kiek laiko tirdavo spūstyse, kelyje į parduotuves. Čia viskas arčiau, žmonai nė nereikia mašinos, viską pasiekia pėsčiomis. Laikas yra didžiulė vertybė, daugelis apie tai nesusimąsto. Kavinių, kino teatrų, parduotuvių čia pakanka. O jei norime aktyviau gyventi, prasiblaškyti, savaitgaliais keliaujame. Lietuva – labai maža. Visada sakau, kad mes šalia Vilniaus gyvename.

– **Ar galima būtų sakyti, kad Panevėžys – puiki vieta pradėti karjerą? Ką pastebite bendraudami su jaunais žmonėmis?**

– Panevėžys – neabejotinai puiki vieta savo karjeros pamatams statyti. Energetikos srityje yra tokių pat pozicijų, kaip ir didžiuosiuose miestuose, net ir darbo užmokeskis labai panašus. Taigi pasirinkdami gyvenimą čia,

jauni žmonės ne tik jaustųsi laisviau dėl mažesnių išlaidų, bet ir užtikrintai augtų profesine prasme. Juk konkurencija tokiame mieste yra silpnesnė, o galimybė kilti karjeros laiptais – didelė.

Kita vertus, stojančių į energetikos sritį yra mažai. Viena pagrindinių priežasčių – jaunimas neįsivaizduoja tokio darbo specifikos. Dažniausiai tikisi sėdėti prie kompiuterio ir iškart daug uždirbti. Bet energetikos srityje taip nėra, čia – daug darbo lauke, važinėjimo į objektus.

Be to, Lietuvoje dar gajus profesinių mokyklų stereotipas: kaipgi nebaigsi aukštojo? Neatsižvelgiama, kad ne visi gali būti daktarai, advokatai ar teisininkai. Pavyzdžiui, įgijęs elektriko profesiją, žmogus iškart turi savo vietą po saule, sėkmingai dirba, gyvena.

– **O kokių energetikos srities specialistų trūksta?**

– Labai trūksta visų specialistų, tad esame pasirengę mokytis, padėti. Yra darbų, kuriems reikia įvairios kvalifikacijos: nuo elektros atramų statymo iki pačių sudėtingiausių, aukštesnės kvalifikacijos inžinierių užduočių. Kai kuriems vaikinams, atėjusiems dirbti po aštuntos, dešimtos klasės, toks darbas tampa įkvėpimu mokytis, tobulėti ir kilti karjeros laiptais. Kadangi pats pradėjau nuo žemiausios grandies, žinau ir matau atsiveriančias perspektyvas, galimybes, jei tik esi nusiteikęs dirbti ir stengtis. Visiems, norintiems pabandyti, suteikiu progą.

– **Ką pasakytumėte jaunam žmogui, kuris dvejoja, ar verta kraustyti į mažesnį miestą?**

– Nedvejoti, nežiūrėti, kad draugas ar klasiokas, baigęs mokslus, keliauja į Vilnių ar Kauną. Čia galima gyventi komfortabiliu, džiaugsmingai, o problemos ir vargai – visur vienodi. Svarbiausia būti drąsiam ir nebijoti. Mano patirtis – tarsi liudijimas, kad ne pažintys, o pastangos kuria gyvenimą tokį, kokio sieki. Kiekvienam linkiu atkaklumo, užsispyrimo ir drąsių sprendimų.

Vieta karjerai ir verslui kurti

Panevėžys – augančių galimybių miestas. Čia kasmet didėja tiesioginių užsienio investicijų (TUI) apimtys, o miesto potencialą įvertino ir „Financial Times“ investicijų ekspertai – jie už investicijų atsiperkamumą skyrė Panevėžiui 4-ąją vietą 2022 m. Europos ateities miestų ir regionų reitinge!

Vienas stipriausių pramonės miestų Lietuvoje

Pramonė mieste sukuria didžiausią pridėtinę vertę. Čia dirba daugiausia darbuotojų ir sulaukiama daugiausia TUI. Panevėžyje itin **DIDELĖ SKANDINAVIJOS INVESTUOTOJŲ BENDRUOMENĖ** – 2020 m. iš šio regiono atkeliavo 141 mln. Eur TUI, iš Prancūzijos – 75 mln. Eur, iš Šveicarijos – 63 mln. Eur, iš Vokietijos – 49 mln. Eur.

Pagrindiniai apdirbamosios gamybos sektoriai mieste:

TRANSPORTAS IR JO ĮRANGA
METALO APDIRBIMAS
CHEMIJA IR FARMACIJA
ELEKTRONIKA
BALDAI
TEKSTILĖ
MAISTAS IR GĖRIMAI

Panevėžys pagal apdirbamosios gamybos įmonėse siūlomą **VIDUTINĮ DARBO UŽMOKESTĮ**, palyginti su kitais didžiausiais Lietuvos miestais, yra **4-OJE VIETOJE**, o **ATSKIRUOSE APDIRBAMOSIOS GAMYBOS SEKTORIUOSE** – įmonėse, vykdančiose gėrimų, chemikalų ir chemijos produktų, variklinių transporto priemonių, priekabų ir puspriekabių gamybą, – darbo užmokestis **GEROKAI LENKIA LIETUVOS VIDURKĮ**.

© S. Bernotas

Inovatyvios pramonės centras

Panevėžio tinklas – tapti inovatyvios pramonės centru. Mieste nuosekliai įgyvendinami tam skirti strateginiai sprendimai, yra susikūręs neformalus **TINKLAS „INDUSTRY 4 PANEVĖŽYS“**, kuris jungia verslo įmones, švietimo, mokslo, inovacijų plėtros, savivaldos ir kitas įstaigas, padedančias miestui siekti šios ambicijos. Bendros pastangos ne tik traukia naujus investuotojus, bet ir skatina miesto įmones nuolat plėsti savo verslą, o jų kuriami **INOVATYVŪS SPRENDIMAI SKLINDA PO VISĄ PASAULĮ**.

Pavyzdžiui: šaltyje džiovinti sūreliai ar putojantis vynas, 3D užkandžių spausdintuvai – tai įmonės **„SUPERGARDEN“** produktai. Unikalias pirmojo pasaulyje elektra varomo autonominio laivo „Yara Birkeland“ dažnių keitiklių, galios paskirstymo ir baterijų įkrovimo sistemas suprojektavo ir pagamino UAB **„HARJU ELEKTER“**. 80 % produkcijos į Skandinavijos šalis eksportuojančios įmonės **„ADAX“** sukurtas nešiojamasis elektrinis mobilusis programėle valdomas vidaus patalpų šildytuvas yra vienas mažiausių tokio tipo šildytuvų rinkoje.

Darbas ne tik inžinieriui

Per ateinančius penkerius metus darbuotojų skaičiaus augimą numatančios įmonės planuoja jų skaičių didinti vidutiniškai 14 proc. Didžiausias specialistų poreikis Panevėžio regione bus **STATYBOS, INŽINERIJOS IR GAMYBOS SEKTORIUOSE**.

STATYBA → 4 800	MAŽMENINĖ IR DIDMENINĖ → 1 000
INŽINERIJA → 4 600	PREKYBA
GAMYBA → 4 000	IT → 500
PASLAUGOS → 1 800	

PRAMONĖS MIESTE LAUKIAMAI NE TIK TECHNIŲ SPECIALYBIŲ DARBUOTOJAI. Naujai besikuriančios ir plėtrą planuojančios įmonės ieško ir projektų bei komercijos vadovų, pardavimų, tiekimo vadybininkų, marketingo ir žmogiškųjų išteklių specialistų, buhalterių, administratorių bei kitų savo srities profesionalų.

IŠGIRSKITE APIE
INŽINERINĘ
PRAMONĘ
PANEVĖŽYJE

Patrauklios ir šiuolaikiškos darbo vietos

Konkurencingas atlyginimas, lanksčios darbo sąlygos, karjeros galimybės ir paskatų sistema yra tai, ką rasite Panevėžio įmonėse.

Dažna įmonė suteikia galimybę dirbti nuotoliu, apmokamą sveikatos draudimą ir papildomas atostogas, šiuolaikiškas poilsio zonas su nemokamais užkandžiais, kelionės į/iš darbo kompensavimą, priedus už naujų darbuotojų rekomendavimą, galimybę kelti kvalifikaciją kitose įmonių gamyklose užsienyje. Mieste yra įmonių, kuriose taikoma 7 valandų darbo diena.

Skandinaviško verslo bendruomenė mieste įtvirtina darbo ir laisvalaikio balansu, pasitikėjimu ir lankstumu besireimančią darbo kultūrą.

Galimybės įgyti darbo rinkoje aktualių kompetencijų

14–29 m. jaunimas, deklaruojantis gyvenamąją vietą Panevėžyje, vasaros metu gali įgyti darbo patirties pagal **ILGALAIKĘ JAUNIMO VASAROS UŽIMTUMO IR INTEGRACIJOS Į DARBO RINKĄ PROGRAMĄ**. Pagal ją jaunimą įdarbinančioms įmonėms suteikiama darbo vietos išlaikymo kompensacija.

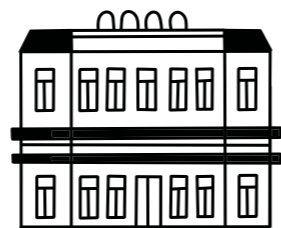
Nuo 2021 m. Panevėžyje veikia UAB „**HARJU ELEKTER**“ **MOKYMŲ AKADEMIJA**. Ji kviečia jaunus žmones iš arčiau susipažinti su inžinerinėmis profesijomis ar įgyti praktikos dar iki studijų, o esamiems darbuotojams sudaro galimybę kelti kvalifikaciją ir siekti karjeros.

Tiek turintiems bedarbio statusą, tiek dirbantiems asmenims teikiama **PERKVALIFIKAVIMO PASLAUGA DALYVAUJANT PROFESINIO MOKYMO PROGRAMOJE**. Profesinis persikvalifikavimas yra finansuojamas valstybės lėšomis, ypač skatinant rinktis aukštą pridėtinę vertę kuriančias profesijas.

Mieste siūloma ir **PAMEISTRYSTĖ** – praktinio profesinio mokymo organizavimo forma, suteikianti galimybę mokytis realioje darbo vietoje, o mokymo įstaigoje gilinti teorines žinias ir įgyti pagrindinių gebėjimų.

Darbo vietos viešajame sektoriuje

Daug darbuotojų Panevėžyje įdarbina ir viešasis sektorius. Pavyzdžiui, vienas didžiausių darbdavių **RESPUBLIKINĖ PANEVĖŽIO LIGONINĖ** ne tik siūlo praktišką moderniausia įranga aprūpintuose skyriuose bei itin konkurencingą atlyginimą, bet ir plačias karjeros galimybes, kai jauni neseniai mokslus baigę gydytojai specialistai gali **LYGIAVERTIŠKAI PRETENDUOTI Į PADALINIŲ VADOVŲ POZICIJAS**.

SPECIALISTŲ PRITRAUKIMO Į MIESTO UGDYMO ĮSTAIGAS IR PEDAGOGŲ PERKVALIFIKAVIMO PROGRAMA jauni žmonės skatinami rinktis miestui trūkstamų dalykų pedagogines studijas. Savivaldybė apmoka pusę mokesčio už mokslą, skiria 50 Eur kelionės išlaidoms sesijų metu arba vienkartinę 1 000 Eur išmoką persikėlimo išlaidoms kompensuoti, o studentai baigę studijas bent 3 metus dirba miesto švietimo įstaigose. Beje, Panevėžyje iš dalies kompensuojamos visų pedagoginių darbuotojų, gyvenančių toliau nei 10 km nuo darbo vietos, kelionės išlaidos.

Atvykstantiems su savo verslo idėja

Panevėžyje **PUIKIOS SĄLYGOS SUSIKURTI DARBO VIETĄ PAČIAM**. Verslo pradžioje pagalbą teikia **PANEVĖŽIO VERSLO KONSULTACINIS CENTRAS**, VšĮ Panevėžio mokslo ir technologijų parke veikia **BENDRADARBYSTĖS CENTRAS „SPIEČIUS“**. Pastarasis pritaikytas smulkiesiems ir vidutiniams verslininkams auginti ir plėsti savo verslą, stiprinti verslumo kompetencijas, bendradarbiauti ir rasti naujų verslo partnerių. Čia suteikiamos nemokamos kompiuterizuotos darbo vietos, teikiamos individualios konsultacijos, vyksta verslo mentorystės sesijos, verslo ugdymo mokymai, renginiai ir įgyvendinamos kitos verslo skatinimo bei plėtros iniciatyvos.

PANEVĖŽYS – VIETA GYVENTI, STUDIJUOTI IR DIRBTI!

Panevėžio miesto savivaldybė ir kitos paslaugas atvykstantiems teikiančios miesto įstaigos yra pasiruošusios padėti Jums susiplanuoti, kaip sklandžiai persikelti į Panevėžio miestą.
Susiplanuokime grįžimą kartu!

SKENUOKITE IR SKAITYKITE EL. FORMATU

Kvepiantis, margas ir ryškus pasaulis

Sakoma, kad toli nuo savęs nenuklysi ir vis tiek gyvenime sugrįši prie pačių asmenybės šaknų. Taip būtų galima pasakyti ir apie kūrėją, dailės mokytoją, o dabar ir Panevėžio lopšelio-darželio „Žilvinas“ direktorių **Justą Petrulį**, kurį smalsumas gyvenimui ir įvairioms sritims lydėjo dar nuo mokyklos laikų.

Nors savo vidinį pašaukimą mokyti(s) panevėžietis apčiuopė anksti, impulsas patyrinėti pasaulį, sukaupti kuo daugiau patirties lydėjo ne vienerius metus. Galiausiai prieš dešimtmetį Justas sugrįžo į gimtinę, kurioje išpildė ilgai širdyje nešiotą prasmės poreikį ir sėkmingai kasdienybę pavertė tikra harmonijos ir ramybės meka.

– **Justai, mokėtės Panevėžyje, čia leidote savo vaikystę. Ar išvykęs studijuoti planavote sugrįžti ir gyventi gimtajame mieste?**

– Išvykęs studijuoti planavau gyventi kitame Lietuvos ar net pasaulio mieste, Europoje arba Amerikoje. Kol esi jaunas, kartelę pakeli labai aukštai, tikiesi iš savęs ir gyvenimo labai daug. Matyt, tas tikėjimas ir svajonės tampa didžiųjų gyvenimo kelionių pradžia. Manau, kiekvienam verta pagyventi svetur, pajauti kito pasaulio skonį, nes tada atsiranda patirtis. Kuo daugiau pamatai, tuo daugiau susipažįsti. Kuo daugiau patiri, tuo prasmingesnių išvadų padarai.

– **Kas nulėmė Jūsų sprendimą grįžti į Panevėžį?**

– Maždaug prieš dešimtmetį, kurį laiką pagyvenęs Vilniuje ir Islandijoje, nusprendžiau sugrįžti į gimtinę. Supratau, kad pabėgti ten, kur geriau – visada lengva, o grįžti į vietą, iš kur pabėgai ir sukurti ten gėrį, sudėtingiau. Maniau, kad Panevėžiui reikia žmonių, kurie kurtų miestą.

Kas bus, jei visi išvažiuos ir nebegrįš? Gyvenime renkuosi iššūkius, sunkios pergalės mane motyvuoja ir suteikia gyvenimo prasmės. Taigi tokios mintys ir pareiga nulėmė mano sprendimą grįžti ir padėti kurti Panevėžio miesto gerovę.

– **Šiauliuose studijavote menus. Kodėl pasirinkote šią kryptį? Kaip tada matėte savo karjeros kelią?**

– Man patinka kurti grožį, išryškinti smulkiausias erdvės detales, kurių dauguma nepastebi. Parodyti, koks nuostabus aplink mus esantis pasaulis. Dar vaikystėje mėgau kurti jį tokį, kokį įsivaizdavau – kvepiantį, margą, ryškų. Kūrybos procesas suteikia euforijos, prasmės, kuria išliekamąją vertę. Kol mokiausi universitete, turėjau minčių tapti rūbų ar interjero dizaineriu, kurti filmus, fotografuoti, labai mėgau kurti gėlių puokštes ir netgi svajojau tapti floristu.

– **Kaip suprantu, pirmoji kūrybinė saviraiška atsirado dar ankstyvoje vaikystėje?**

– Buvau labai smalsus vaikas, nors ir tylus, nedrąsus, ramiai tyrinėčiau aplinką ir žmones. Spėju, ši informacija kaupėsi ir atėjo laikas ją išreikšti. Labai mėgau LEGO detales, turėjau jų labai daug ir kas vakarą iš jų kurdavau piratų laivus, klajojančius po paslaptlingiausias salas arba kosmoso erdvėlavius, atrandančius nepasiekiamas planetas. Visada svajodavau, o svajonėse keliaudavau į savo susikurtus pasaulius, tapdavau įvairiaisiais personažais.

Vėliau viską bandydavau nupiešti. Šeima pastebėjo šį mano polinkį ir malonumą, kurį patiriu kurdamas.

– **Tačiau galiausiai šį kūrybinį potencialą reiškiate ne tik individualiai, bet ir mokydamas kitus – dar studijų metu įgijote pedagogo kvalifikaciją. Kaip apčiuopėte savo mokytojo gyslelę?**

– Mokydamasis 11–12 klasėje ėmiau tiesiog „valgyti“ viską, kas yra aplinkui mane. Domino ir sportas, ir menai, gamta, technika, visata, santykiai ir t. t. Noras ragauti,

tyrinėti, pajusti, išgyventi buvo labai didelis, tad, vėlgi, sukaukęs įvairių patirčių, mažčiau, kur visa tai padėti. Ėmiau dalytis su draugais ir pamačiau, kad mano istorijos ir išgyvenimai juos įtraukia. Galiausiai

„SVARSTAU, KAD SAVOTIŠKAI BANDŽIAU BĖGTI NUO MOKYTOJO PAŠAUKIMO, TODĖL IEŠKOJAU SAVĖS PRIVAČIAME VERSLE, MENUOSE IR DIZAINO STUDIJOSE. LAIKUI BĖGANT VISKAS, KĄ DARIAU, NETEIKĖ DŽIAUGSMO. O JO NEBUVO TODĖL, KAD NEJUTAU PRASMĖS. IR TADA ŽENGLIAU TĄ PIRMAJĮ ŽINGSNĮ IR PRO MOKYKLOS DURIS JĖJAU NEBE SU MOKINIO, BET MOKYTOJO UNIFORMA.“

įkvėpti mano pasakojimų jie patys imdavosi naujų veiklų. Tai buvo pirmieji momentai, kada pajutau dalijimosi džiaugsmą ir prasmę. Man patiko matyti, kad draugai ima domėtis naujais dalykais, kaip pakeliu jiems nuotaiką ir jie tampa laimingi. Tada supratau, kad domėtis pasauliu noriu įkvėpti ne tik draugus, bet ir kitus žmones. Taip pamažu pamačiau savo, kaip mokytojo, kelią.

– **Esate lopšelio-darželio „Žilvinas“ direktorius. Kokios idėjos ir užmojai atvedė sprendimo pri-**

sijungti prie šios komandos link?

– Baigęs universitetą išbandžiau įvairių darbų – nuo parduotuvės pardavėjo iki sezoninių darbų užsienyje. Svarstau, kad savotiškai bandžiau bėgti nuo mokytojo pašaukimo, todėl ieškojau savęs privačiame versle, menuose ir dizaino studijose. Laikui bėgant viskas, ką dariau, neteikė džiaugsmo. O jo nebuvo todėl, kad nejutau prasmės. Ir tada žengiau tą pirmąjį žingsnį ir pro mokyklos duris įėjau nebe su mokinio, bet mokytojo uniforma. Pra-

dėjau dirbti Panevėžio dailės mokykloje ir jau po pirmų metų įsitikinau, kad tai – mano kelias. Ten atidaviau 120 procentų savęs, net maniau, kad pavargsiu, bet, priešingai, po 5 metų darbo šioje mokykloje tiesiog ėmiau nebetilpti savame kūne. Jaučiau, kad galiu daugiau. Supratau, kad įklimpau į švietimo pasaulį iki ausų ir man tai be galo patinka. Ėmiau svarstyti, kaip prie šios sistemos galėčiau prisidėti daugiau – rašyti projektus, kelti mokytojo kvalifikaciją ar tiesiog tapti mokyklos direktoriumi. Kadangi iššūkius mėgstu, pasirinkau sunkiausią ir prasmingiausią variantą – tapti mokyklos, tiksliau, darželio vadovu. Kodėl ne mokyklos? Nes, pasak psichologų, žmogus formuojasi anksčiau amžiuje. Taigi nors paprastam mokytojui tai – labai ilgas ir sudėtingas kelias, juo eiti tikrai verta.

– **Minėjote, kad jūsų užduotis švietimo įstaigoje yra „išmokyti žmogų būti žmogumi“. Ką kiekvienas gali daryti, kad mažieji pamažu tvirtai atsistotų ant kojų, būtų drąsūs gyventi ir kurti?**

– Leisti vaikams būti savarankiškais. Niekada nedaryti darbų už juos sakant: „Tu dar per mažas, per jaunas, dar nesugebėsi“. Visada kantriai išlaukti, kol vaikas padarys pats, o jei neišeina – minimaliai padėti. Ir, žinoma, už atliktą darbą pagirti, taip jis ugdo pasitikėjimą savimi ir drąsą. O šitos savybės gyvenime veda į priekį. Tokie vaikai pasitikti savimi, gali tapti lyderiais, kelia tikslus, jų ryžtingai siekia ir pasiekia. Pats svarbiausias yra tėvų ir moky-

tojų palaikymas. Kad ir koks mažas dalykas padarytas, vaikui tai yra įveiktas didžiausias dienos iššūkis, už kurį reikia visada pasidžiaugti.

– **O kokių švietimo sistemų pavyzdžiai jus įkvepia? Ką stengiatės įdiegti ir „Žilvino“ lopšelyje-darželyje?**

– Mane įkvepia skandinaviškos mokyklos modelis. Jame ypač daug dėmesio skiriama savarankiškumo, meilės gamtai, socialinės atsakomybės, kūrybiškumo, tvaraus požiūrio į pasaulį ugdymo. Mokomas žmogus jaučiasi laisvas, bet turi pareigas ir atsakomybes. Jis turi save suprasti erdvėje ir laike. Taigi svarbiausia yra vaikų motyvacija mokytis, pažinti džiaugsmą, atrasti laimę. Visada sakau, kad motyvuoti vaiką mokytis – tai kiekvieną vaiką daryti laimėtoju.

– **Ar sudėtinga mokyti ir lavinti kitą žmogų? Kokie aspektai čia yra svarbiausi?**

– Labai ilgai mokiausi, kaip mokyti žmogų, nes tai – tikrai sudėtingas procesas. Tik galiausiai supratau, kad žmonių mokyti visiškai nereiki-

kia. Jie turi mokytis patys. Taigi vienintelė mokytojo užduotis – padėti mokiniui mokytis pačiam. Mokymosi sėkmę nulemia tai, kaip mokytojas sugeba motyvuoti, įtraukti į mokymosi procesą, iškelti tikslus ir suteikti reikalingą pagalbą mokiniui juos pasiekti pačiam.

Jaunam žmogui labiausiai reikia motyvacijos. O motyvuotas tas, kuris jaučiasi stiprus. Užtenka vieno bendruomenės nario, kuris suteikia pagalbą, skatina, giria, palaiko, ir jau tas žmogus viduje jaučia stiprybę. O šis vidinis jausmas anksčiau ar vėliau atveda iki laimėjimų. Jie visada suteikia laimės ir prasmės, o prasmė motyvuoja veikti toliau.

– **Kokius dabartinių vaikų bruožus pastebite? Kokie dominuojantys aspektai jus žavi?**

– Aš labai tikiu šiuolaikiniais vaikais, nes nebėra nepritekliaus, kovos dėl būvio ir pavydo. Klojasi nauji socialiniai pamatai. Vaikuose matau daugiau humaniškumo ir pagarbos. Ir tikrai galiu pasakyti, kad dabartinis jaunimas yra laisvas, tik svarbiausia

tą laisvę derinti su pareiga ir atsakomybe. Atiduokime vaikams viską, ką turime, stenkimės, kad kiekviena vaikystės diena būtų pilna džiaugsmo, laimės ir juoko. Juk vaikystė trumpa, greitai prasideda sudėtingas, pilnas rūpesčių gyvenimas.

– **Turbūt nesuklysiu sakydama, kad judant suaugusiųjų pasaulio link mažėja žaismės, kūrybiškumo, laisvumo, kuris suteikia kasdienbei daugiau spalvų ir žadina drąsą patirti gyvenimą. Tiesa, neretai šios savybės netgi kausto, tad sunku toleruoti šalia esantį laisvą vaiką. Kaip manote, ką reikia daryti, kad ir suaugęs žmogus atsipalaiduotų?**

– Pirmiausia nekreipti dėmesio į aplinkinių nuomones, nes jos labai kausto. Kai jų nebegirdėsimė, tapsime laimingi. Ši mintis yra ne mano, bet ja vadovaujuosi. Pasikartosiu, kad laisvė atsiranda tik tada, kai prisiimame pareigas ir atsakomybes. Jei darželyje išmokau būti pareigingas ir atsakingas, galiu visą gyvenimą džiaugtis pasauliu tarsi vaikas. O kaip suaugusiam išlaikyti smalsumą, norą tyrinėti, pažinti, bandyti? Mane įkvepia mintis, jog gyvenimas yra vienas, labai trumpas ir per daug brangus, kad nieko neveikdami, tingėdami ar klausydami kitų nuomonių jį švaistytume.

– **O kaip jūs savo laisvą laiką išpildote Panevėžyje? Kur semiatės įkvėpimo, kaip atitraukiate nuo minčių ir pailsite?**

– Aš esu uždaras žmogus ir labai vertinu ramybę. Darbe atiduodu daug savęs, o kad neperdegčiau, stengiuosi po darbų susibalansuoti. Harmoniją atrandu savo sode tarp gėlių, ravėdamas piktžoles, meistraudamas ūkyje, vykdamas į žygius ar stovyklaudamas gamtoje, keliaudamas automobiliu po Lietuvą. Atsipalaiduoju nuostabios dukros Auroros kompanijoje. Mes dviese taip užsižadžiame, kad pamirštu viską. Kasdien medituoju, klausau muzikos ir ją kuriu. Mėgstu buriuoti, magiška veikia ir atpalaiduoja laipiojimas medžiais. Vasarą aplink namus stengiuosi vaikščioti basas – taip nusiraminu, pajaučiu gamtos pulsą. Mėgstu stebėti dangų, dažniai pasidžiaugiu lietumi ir upės vandeniu.

(NE)PAŽINTAS PANEVĖŽYS

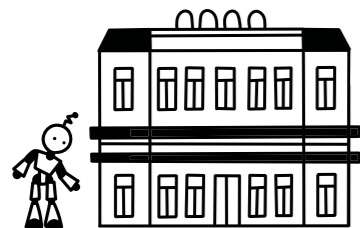
ORIENTAVIMOSI ŽAIDIMAS

Burkite komandą ir sužinokite dar negirdėtų intriguojančių faktų apie Panevėžį. Pažvelkite į miesto istoriją kitu kampu!

SKENUOKITE
IR SUŽINOKITE
DAUGIAU

Ugdome ateities talentus!

Panevėžyje puikiai išvystyta švietimo sistema – nuo lopšelių-darželių iki aukštojo mokslo ir neformaliojo ugdymo galimybių!

Darželiai

Lengva rasti laisvų vietų ugdymo įstaigoje greta jūsų namų arba darbovietės.

29 LOPŠELIAI-DARŽELIAI

Lopšelio-darželio „Rugelis“ veikla vykdoma remiantis Valdorfo pedagogika, „Pušynėlis“ veikia pagal Montessori ugdymo metodiką. Yra 3 privatus darželiai: „Šermukšniukas“, dr. A. Landsbergienės „Vaikystės sodas“ (Kazio Ūdros sodelis) ir lauko darželis „Debesų kiemas“.

Bendrasis ugdymas ir švietimo aplinka

1 PRADINĖ MOKYKLA 9 PROGIMNAZIJOS
2 PAGRINDINĖS MOKYKLOS 8 GIMNAZIJOS

Švietimo aplinka **KOKYBIŠKA IR ŠIUOLAIKIŠKA**: vaikai sodina daržoves šiltnamiuose, programuoja robotus, pamokose sprendžia miesto verslo įmonių pateiktus iššūkius ir žaidžia futbolą moderniuose stadionuose.

Mokinius moko puikūs specialistai. Panevėžys tarp visų miestų savivaldybių išsiskiria dideliu skaičiumi **AUKŠTOS KVALIFIKACIJOS PEDAGOGŲ (METODININKŲ IR EKSPERTŲ) – 63,15 PROC.** nuo visų Panevėžio mokytojų! Vos keliomis dešimtosiomis procento nusileidžia tik Visaginiui.

Jaunieji talentai gali džiaugtis puikia infrastruktūra. 2020 m. duomenimis, net **75 PROC. PANEVĖŽIO BENDROJO UGDYMO MOKYKLŲ TURI SAVO LABORATORIJAS**. Šis rodiklis yra pats aukščiausias ne tik tarp didžiųjų Lietuvos miestų, bet ir apskritai gerokai lenkia visų 60 savivaldybių vidurkį (42,16 proc.).

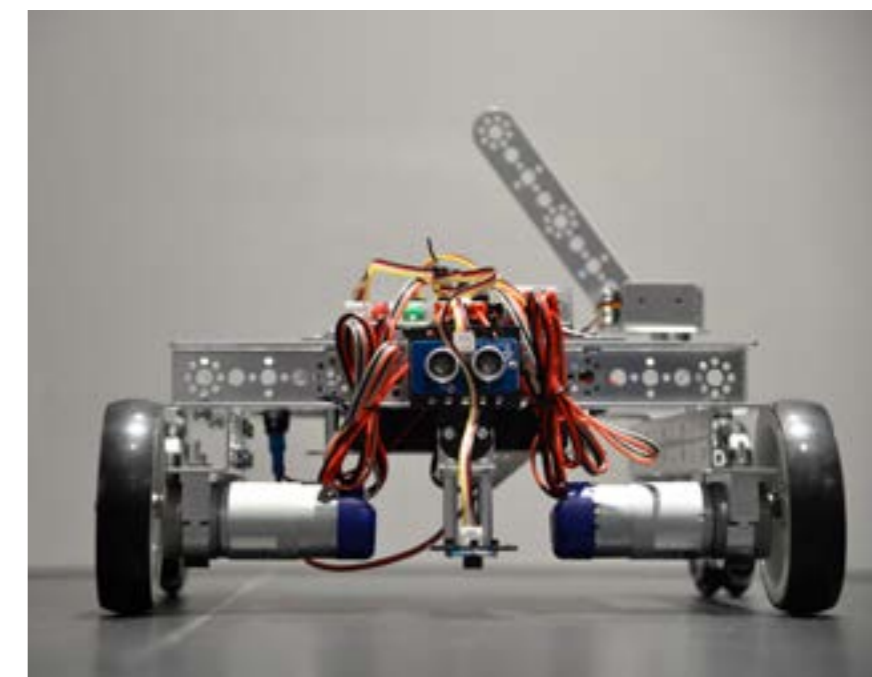
Miesto švietimo įstaigos užima aukštas pozicijas nacionaliniuose reitinguose. Tarp geriausių Lietuvos gimnazijų įsitvirtinusi **JUOZO BALČIKONIO GIMNAZIJA** 2021 m. iš mokinių neatsirenkančių 336 šalies gimnazijų užėmė 2-ąją vietą. 27-ą vietą užėmė **K. PALTAROKO GIMNAZIJA**, į geriausių penkiasdešimtuką taip pat pateko **PANEVĖŽIO 5-OJI GIMNAZIJA**.

Panevėžyje veikia ir specializuotos gimnazijos, pavyzdžiui: **RAIMUNDO SARGŪNO SPORTO GIMNAZIJOJE** (vienintelė tokia Aukštaitijoje!) ugdomi išskirtinių sportinių gabumų turintys mokiniai, o **VYTAUTO MIKALAUŠKO MENŲ GIMNAZIJA** – vieta, kur lavinamas meninių gebėjimų turintis jaunimas iš viso Panevėžio regiono.

Miestas visada pasiruošęs priimti ir iš užsienio grįžtančius vaikus. Darželiuose dirba pasirengę logopedai, patirties priimant tokius mokinukus turi Alfonso Lipniūno progimnazija ir Vytauto Žemkalnio gimnazija. Pastarojoje veikia **IŠLYGINAMOJI KLASĖ, PRITAIKYTA LIETUVIŠKAI NEKALBANTIEMS VAIKAMS**. Čia vaikai pirmus metus mokosi tik lietuvių kalbos, o paskui pagal amžių sėkmingai integruojami į bendras klases.

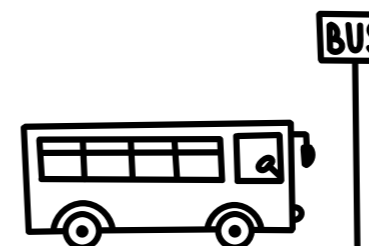
Neformalusis švietimas

PLATUS NEFORMALIOJO ŠVIETIMO UŽSIĖMIMŲ SPEKTRAS: nuo šokių, sporto, muzikos ir teatro iki kalbų lavinimo, pilietiškumą ugdančių būrelių ar IT, medijų ir STEAM veiklų. Visa tai prieinama kiekvienam vaikui, o būrelių kainos itin draugiškos. Pavyzdžiui, 2022 m. vienkartinis apsilankymas atnaujintame Žemynos progimnazijos baseine vaikams kainavo vos **2 Eur**, o dukart per savaitę Panevėžio muzikos mokykloje vykstančios baletų pamokos – **15 Eur/mėn.** ! Be to, mieste taikomas **NEFORMALIOJO VAIKŲ ŠVIETIMO KREPŠELIS**, suteikiantis galimybę mokyklinio amžiaus vaikams lankyti būrelius dar mažesne kaina ar net visai nemokamai – 2022 m. rugsėjį vienam mokiniui buvo skirta 20 Eur per mėnesį, o vaikai ir jų tėvai galėjo rinktis iš daugiau nei 150 programų.

Unikali vieta Panevėžyje – **DIDŽIAUSIAS LIETUVOJE ROBOTIKOS CENTRAS „ROBOLABAS“**, organizuojantis kokybišką įtraukiantį neformalųjį ugdymą vaikams nuo 5 metų. Čia daugiau nei 300 kūrėjų ir ateities inžinierių 32 būreliuose mokosi konstruoti, programuoti robotus, lavina technologinį kūrybiškumą, įgyja naujų inžinerinių kompetencijų. Oro taršą matuojanti striukė, pačių mokinių sukonstruotos CNC frezavimo staklės, atminties lavinimo žaidimas „Simon Says“ – tai jaunųjų „RoboLabo“ inovatorių kuriami projektai. Užsiėmimai šiame robotikos centre kainuoja tik 5 Eur/mėn.!

„RoboLabą“ lankantiems vaikams savivaldybė teikia išskirtinę paslaugą – nemokamą mokinių pavėžėjimą, kad būrelius galėtų lankyti kuo daugiau vaikų.

IŠGIRSKITE APIE ROBALABĄ DAUGIAU

Mieste veikia **REGIONINIS STEAM ATVIROS PRIEIGOS CENTRAS**, kuriame įrengtos 4 specializuotos laboratorijos: chemijos, fizikos ir inžinerijos, robotikos ir IT bei dirbtinio intelekto. Šios laboratorijos aprūpintos naujausia įranga, įvairiais šiuolaikiškais moksliniais prietaisais, robotais, jų valdymo ir programavimo sistemomis, ir visa tai yra prieinama visiems regiono mokiniams ir mokytojams. Čia organizuojamos integruotos fizikos, chemijos ir kitų dalykų pamokos, taip pat popamokiniai užsiėmimai, per kuriuos mokiniai gali konstruoti, tyrinėti, atlikti bandymus, programuoti, eksperimentuoti ir kurti.

Profesinis mokymas ir aukštasis mokslas

Panevėžyje rasite visų lygių formaliojo švietimo įstaigų. Čia vykdomas ne tik pradinis, pagrindinis, vidurinis ugdymas, bet ir **profesinis mokymas bei aukštojo mokslo (tiek koleginio, tiek universitetinio) studijos**. Panevėžyje veikia Panevėžio mokymo centras, Panevėžio kolegija (PK), Kauno technologijos universiteto Panevėžio technologijų ir verslo fakultetas (KTU PTVF), Lietuvos edukologijos universiteto Sporto ir sveikatos fakulteto Panevėžio grupė. Visos šios įstaigos prisitaiko prie studijuoti norinčio žmogaus poreikio suderinti studijas su darbo ar šeimos įsipareigojimais taikydamos lanksčias studijų formas: paskaitos organizuojamos tiek vakarais, tiek savaitgaliais, daugelį jų galima lankyti nuotoliniu. Atvykstate su šeimos nariu, kuris nemoka lietuvių kalbos? Panevėžio kolegijoje dalis programų rengiamos anglų kalba!

Kitos mokslo galimybės ir ištekliai

Dar viena galimybė mokytis – „**UNCOMMON.LT**“. Pirmąkart Lietuvoje būtent Panevėžyje įgyvendinama unikali IT įgūdžių ugdymo programa, kurios metu programos dalyviai – Panevėžio regiono jaunimas nuo 17 iki 29 metų, padedami mentorių ir koordinatorių komandos, 6 mėnesius nemokamai mokosi kurti internetines svetaines, vartotojų patirties ir dizaino elementų (UX/UI), socialinių tinklų rinkodaros bei komandinio darbo subtilumų.

Miesto mokslo ir studijų įstaigos didžiuojasi technologine mokslo baze – jose nuolat diegiama naujausia mokomoji ir laboratorinė įranga. Pavyzdžiui, Panevėžio kolegijoje sutelktas **unikalus pramoninių robotų kompleksas**, kurį sudaro industriniai KUKA, „Universal Robots“, „Autonox“ prekių ženklų robotai, „Siemens“, „Bosch Rexroth“ valdikliai bei programuojami dažnio keitikliai, vaizdo atpažinimo sistemos „Cognex“ ir „Sick“. Taip vienoje laboratorijoje galima mokytis valdyti trijų skirtingų tipų ir gamintojų robotus, sinchronizuojant jų tarpusavio darbą.

Stipendijos

Miesto aukštosiose mokyklose besimokantys studentai skatinami įvairiomis stipendijomis.

Programuojamos automatikos sistemos (KTU PTVF)
 Kompiuterių tinklų administravimas (PK)
 Kompiuterių technika (PK)
 Informacijos sistemų kūrimas ir priežiūra (PK)
 Elektros ir automatikos įrenginiai (PK)
 Elektromechanika (PK)

Tai 6 studijų programos Panevėžyje, kurioms taikoma Ekonomikos ir inovacijų ministerijos tikslinių stipendijų programa. Studentams, įstojusiems į valstybės finansuojamas vietas, skiriama kas mėnesinė **200 Eur** stipendija, kuri mokama visą bakalauro studijų laikotarpį.

SKATINAMASIS STIPENDIJAS inžinerinės pakraipos programų studentams Panevėžio aukštosiose mokyklose **SKIRIA IR VERSLO ĮMONĖS**. Pavyzdžiui, 2022 m. 8 stipendijas Panevėžio kolegijoje įsteigė „Amber Grid“ kartu su „Litgrid“ ir „Tetas“, o KTU PTVF geriausiems Transporto priemonių inžinerijos ir Valdymo technologijų programų studentams mecenato stipendijas teikia UAB „Metalistas LT“.

3 PANEVĖŽIO AUKŠTOSIOSE MOKYKLOSE VYKDOMOMS INŽINERINĖS KRYPTIES STUDIJŲ PROGRAMOMS YRA SUTEIKTAS „INVESTORS' SPOTLIGHT“ KOKYBĖS ŽENKLAS KAIP LABIAUSIAI ATITINKANČIOMS RINKOS POREIKIUS.

Širdis traukė gyventi Lietuvoje

Gabrielius Maldūnas, Panevėžio klubo „7Bet-Lietkabelis“ žaidėjas, gyvenimo pamatus pirmiausia klojo Panevėžyje. Vėliau netikėtai išvyko į JAV ir ten baigęs mokslus paniro į profesionalaus sportininko kasdienybę Ispanijoje. Prieš kelerius metus Gabrielius grįžo į Lietuvą, o dabar su malonumu gyvena gimtajame mieste, kuriame ir žengė pirmuosius žingsnius krepšinininko karjeroje.

– **Panevėžys – Jūsų gimtasis miestas. Kokie vaikystės atsiminimai iš gyvenimo šiame mieste? Kokias linksmas istorijas ar vaizdus nešiojatės širdyje?**

– Daugiausia smagių prisiminimų, susijusių su draugais. Ne paslaptis, kad daugelį sutikau krepšinio mokykloje. Drauge eidavome į Aukštaitijos sporto rūmus, kuriuose žaisdavome krepšinį ir taip leisdavome karštas vasaros dienas. Čia taip pat žiūrėdavome „Panevėžio“ ir „Tehaso“ rungtynes, rinkdavome krepšinininkų parašus. Žaidimo metu mums net leisdavo pačioje aikštelėje pasidaruoti. Jei kuris krepšinininkas rungtynių metu nukrisdavo ant parketo, šluotomis valydavome sušlapusį grindinį. Prisimenu, labai stengdavomės, kruopščiai šveisdavome, kad kitą sykį sportininkai čia nepaslystų. Tada buvome dar maži berniukai, jaudino bet kokia galimybė susitikti, iš arti pamatyti profesionalius krepšinininkus.

– **O kada ir kaip prasidėjo Jūsų kelias į krepšinį? Svajote tapti sportininku?**

– Antroje klasėje treneris Audrius Prakuraitis vyko į mokyklą ir kvietė vaikus lankyti krepšinio treniruotes. Pasakiau tėvams, kad norėčiau pabandyti, ir taip prasidė-

jo septynmečio krepšinio kelionė. Iš pradžių man labai patiko, bet tėvai skatino toliau treniruotis ir dabar labai džiaugiuosi, kad jų paklausiau, nemečiau šio sporto po pirmų mėnesių.

– **2009 metais išvykote į Jungtines Amerikos Valstijas, Holderneso mokyklą. Papasakokite apie šį etapą: kaip priėmėte sprendimą leisti į tokią patirtį, kas padarė įspūdį, kaip sekėsi?**

– 2008-ųjų vasarą su dviem draugais nuvykome į Klaipėdą, LCC krepšinio įgūdžių stovyklą, kurioje mane pastebėjo treneris Steponas Kairys. Po treniruotės pasiteiravo apie mano pažymius, paprašė kontaktų. Kitą dieną paskambino tėvams ir pasiūlė man mokytis JAV. Apie išvykimą už Atlanto nė negalvojau, neplanavau, bet treneris įtikino mane ir tėvus, kad tikrai verta, todėl nusprendėme išbandyti.

Patirtis buvo įspūdinga, ten gyventi ir mokytis – visiškai kitaip nei Lietuvoje. Mokslas ir sportas buvo greta, todėl nereikėjo nė vieno apleisti. Tai – bene reikšmingiausias ir žaviausias dalykas, nes mokytis man visada buvo labai svarbu. Džiaugiuosi, kad krepšinis atvėrė galimybę gauti

vieno geriausių JAV universitetų, Dartmuto koledžo, diplomą ir septynerius metus Amerikoje semtis neįkainojamos gyvenimo ir mokymosi patirties.

– **Profesionalią krepšinininko karjerą pradėjote Ispanijoje, Hueskos klube „CB Peñas“. Kokie buvo pirmi įspūdžiai? Ką šis žingsnis Jums reiškė?**

– Tas sezonas – įspūdingas, nes labai jaunos komandos (vyriausias žaidėjas – tik 24 metų) tikslas buvo neiškristi iš antrosios lygos. Tuo metu žaidėme labai gerai, darniai ir taip nužingsniavome iki antrosios lygos finalo. Vos keli žingsniai mus skyrė nuo aukščiausiosios Ispanijos lygos. Buvo tikrai geras sezonas ir man, ir komandai. Džiaugiuosi, kad ten nuvykau. Dar bendrauju su tuometėiais komandos vadovais, žaidėjais. Be to, ten susipažinau ir su Tadu Sedekerskiu, kuris iki šiol yra vienas geriausių mano draugų.

– **O j ką atsižvelgia žaidėjai, svarstydami pasiūlymą prisijungti prie klubo? Kas Jums svarbiausia?**

– Manau, svarbiausia vykti ten, kur esi labai laukiamas. Ne mažiau reikšmingas iš anksto numatytas trenerio sprendimas ir tavo vaidmuo komandoje, juk norisi atskleisti savo potencialą. Taip pat svarbus ir miestas. Aišku, kai esi jaunas, be šeimos, turbūt visuomet nori rinktis didesnį, aktyvesnį miestą, kuriame daug veiksmo ir pramogų. Na, o kai atsiranda šeima, turbūt pakanka ir mažesnio miesto, kuriame daug žalumų, jauku gyventi. Bet kiekvienas žaidėjas turi savo kriterijus ir unikalūs norus, tik visiems vienodai svarbu įsitikinti, kad komandos vadovai ir treneriai tikrai nori matyti tave savo klube.

– **Sportininkams dažnokai tenka pagyventi skirtingose šalyse. Kokie to privalumai ir trūkumai? Ar buvo minčių pasilikti, gyventi svetur visam laikui?**

– Vieniems žaisti užsienyje labiau patinka, kitiems – mažiau. Man užteko poros profesionalaus krepšinio užsienyje metų ir jau norėjau grįžti į Lietuvą. Mokydamasis universitete stipraus ilgesio nejutau, nes ėjau į paskaitas, būrelius, o dėl tokios

užimtos dienotvarkės mažai lieka laiko kitokioms mintims. Bet kai profesionalus žaidėjas į užsienį atvyksta be žmonos ar draugės, laikas ištišta, pradėjau ilgėtis artimųjų, draugų, lietuviškos kultūros ar tiesiog Lietuvos kraštovaizdžio. Aišku, už gerą atlygį galima pakentėti kelis sezonus, bet dauguma profesionalių sportininkų vis tiek nori grįžti į gimtąją šalį. Net ir baigęs mokslus puikiam universitete neketinau JAV pasilikti visam laikui, nes visada širdis traukė gyventi Lietuvoje.

– **Kaip tada pasakytumėte, kas yra tikrieji namai?**

– Yra posakis: „Namai yra ten, kur tavo širdis“. Vieniems namai ten, kur jie užaugo, antriems – vieta, kurioje gyvena tuo momentu, tretiems – ten, kur praleidžia daugiausia laiko. Namai yra jausmas, tad kur jautiesi patogiausiai ir geriausiai, ten turbūt jie ir yra.

– **Nesuklysiu sakydama, kad Jūsų širdis, namai – Panevėžyje?**

– Šiuo metu – taip. Su žmona turime savą būstą, ramiai gyvename. Smagu, kad Panevėžyje vis daugiau žmonių mane atpažįsta, linki gero sezono ar rungtynių. Šią vasarą pajutau, kad panevėžiečiams „7Bet-Lietkabelis“ – labai svarbus, kiekvieną sykį išėjus į miestą pamatydavau žmonių su šios komandos atributika. Tai priverčia nusišypsoti, nes po truputį keliaujame į vieną tikslą – bendruomeniškumą ir draugystę visame mieste. Noriu gerinti Panevėžio vardą, stengiuosi kuo daugiau padėti ir Socialinių paslaugų centrui, integruoti vaikus į miesto gyvenimą, lankausi vaikų stovyklose, pasakoju mažiesiems apie krepšinininkų kasdienybę. Taip pat su kitais treneriais turime idėją kitą vasarą organizuoti krepšinio stovyklą jaunuoliams. Norisi tobulėti drauge su Panevėžio bendruomene, kurti šviesų, draugišką santykį.

– **Jau kuris laikas žaidžiate Panevėžio klube „7Bet-Lietkabelis“. Ar Jums svarbu žaisti už Lietuvos, gimtinės komandą?**

– Taip, augdamas ir žaisdamas vaikų krepšinį svajoju apie LKL. Džiaugiuosi, kad kasmet tobulėjame, kiekvienas LKL sezonas – vis

geresnis, vertinant asmeninę žaidimo įtaką ir komandinius rezultatus. Pabuvęs legionieriumi supratau, kad žaisti savoje šalyje yra visai kitaip ir tai tikrai suteikia daugiau džiaugsmo.

Buvo labai džiugu matyti pilną Panevėžio universaliąją sporto areną lemiamose praėjusio sezono kovose. Aišku, didžiausia padėka tiems gerbėjams, kurie mus palaiko viso sezono metu. Tik jų dėka sugebėjome pasiekti tiek, kiek pasiekėme. Net ir mokslininkai įrodyta, kad kai arena – sausakimša, žaidimo atmosfera ir malonumas žaisti auga. Todėl labai tikiuosi, kad ateityje panevėžiečiai truputį pasistiebs ir į arenas rinksis ne tik žiūrėti lemiamų kovų.

„MŪSŲ VISŲ TIKSLAS TURĖTŲ BŪTI, KAD PANEVĖŽYS TAPTŲ VIENU IŠ DRAUGIŠKIAUSIŲ IR TOLERANTIŠKIAUSIŲ LIETUVOS MIESTŲ.“

Be to, labai smagu arenoje matyti pažįstamus veidus – draugų, šeimos narių, mokytojų, trenerių, kaimynų, su kuriais užaugau. Tai tikrai džiugina, ypač po gerų rungtynių, kai visi kartu džiaugiasi komandos sėkme.

– **Kas dar, be krepšinio, Jums teikia daug malonumo?**

– Laikas su žmona visada smagus, mėgstame pasivaikščioti, dažnai lankomės Kultūros ir poilsio parke arba vaikštome „Ekran“ marių pakrante, Panevėžio centre. Domiuosi ir kitais sportais – Formule 1, futbolu. Esu aistringas „Borussia Dortmund“ gerbėjas ir svajoju nuvykti į rungtynes „Signal Iduna Park“ stadione. Dar labai mėgstu skaityti knygas, nors šiam pomėgiui šiuo metu turiu kiek mažiau laiko.

– **Kaip apibūdintumėte dabartinį savo gyvenimo etapą?**

– Sakyčiau, šis etapas, gyvenimas Panevėžyje kartu su žmona – labai ramus ir geras. Nors ji kilusi iš Palangos ir daugiau nei 10 metų gyveno Vilniuje, čia atrado savo kasdienybės ritmą ir yra laiminga kurdama gyvenimą šiame mieste drauge su manimi. Tikiuosi, abu sugebėsime prisidėti prie Panevėžio augimo ir tobulėjimo, kaip jau tai daro ir kiti čia įsikūrę kultūringi, mandagūs žmonės. Mūsų visų tikslas turėtų būti, kad Panevėžys taptų vienu iš draugiškiausių ir tolerantiškiausių Lietuvos miestų.

Aktyvaus laisvalaikio miestas!

Panevėžyje rasite pačių įvairiausių sporto šakų – nuo tradicinių iki naujų, Lietuvoje dar tik pradėjančių populiarėti.

Sportuojantiems gamtoje

Mieste buriasi **BĖGIMO MĖGĖJAI**, vasarą besitreniruojantys sutvarkytuose miesto parkuose. Bėgikų bendruomenėje laukiami ir pradėdantieji, ir pažengusieji.

Sparčiai populiarėja **DISKGOLFAS**. Panevėžio kultūros ir poilsio parke esanti 18 krepšių diskgolfo trasa turi 3 konfigūracijas, yra kruopščiai prižiūrima, todėl sulaukia pasivaržyti norinčių diskgolfo mėgėjų iš visos Lietuvos. Šis diskgolfo parkas yra antras pagal populiarumą Lietuvoje!

Miesto parkų ir poilsio zonų prieigose įrengtos 3 viešos **GATVĖS GIMNASTIKOS AIKŠTELĖS**. Panevėžio gatvės gimnastai čia ne tik treniruojasi, bet ir organizuoja smagius šios sporto šakos turnyrus.

Smėlio aikštelė netoli Senvagės mėgstama **SMŪGINIO („SPIKEBALL“)**, daugelio dar tik atrandamo žaidimo, gerbėjų. Beje, 2022 m. vasarą Lietuvoje surengtas pirmasis tarptautinis smūginio turnyras – jis vyko būtent Panevėžyje.

Norintys ramesnės veiklos vasarą gali sėsti į **BAIDARĘ** ir patyrinėti Nevėžio bei Lėvens upių krantus – galite rinktis bent iš 6 žygio maršrutų.

Rakečių sporto entuziastams

Prie didžiausio miesto parko įrengti **TENISO KORTAI**. Čia renkasi teniso gerbėjų bendruomenė, organizuojamos tiek vaikų, tiek suaugusiųjų treniruotės, vyksta turnyrai. Kortuose žaisti gali visi – ir pradėdantieji, ir pažengusieji.

Panevėžio **BADMINTONO KLUBAS** – vienas didžiausių Lietuvoje! Jo nariai aktyviai prisideda prie šios sporto šakos populiarinimo mieste, organizuoja ne tik Panevėžio, bet ir nacionalinius bei tarptautinius turnyrus.

Naujausia rakečių sporto rūšis mieste – **PIKLBOLAS**. Šios sparčiai populiarėjančios sporto šakos, apimančios teniso, badmintono ir stalo teniso elementus, aikštelės 2023 m. atsiradus net keliuose miesto sporto aikštynuose.

Judantiems šokio žingsneliu

Jeigu mėgstate sporto treniruotę derinti su šokio elementais, bent keliuose miesto sporto klubuose rasite zumbos treniruotes, o norintiems dar daugiau šokio skirtos salsos ir bačiatos, argentinietiškojo tango, pramoginių, liaudies, šiuolaikinių, linijinių ir kitokių **ŠOKIŲ PAMOKOS**.

ATRASKITE AKTYVAUS
LAISVALAIKIO
GALIMYBES MIESTE

Minantiems pedalus

Panevėžyje, vadinamame **DVIRAČIŲ MIESTU**, driekiasi 107 km dviračių takų ir veikia aktyvi dviračių mėgėjų bendruomenė. Pavyzdžiui, klubas „Dviračiai“ – vienas didžiausių mėgėjų klubų visoje Lietuvoje! Klubas nariai organizuoja daugybę dviračių sporto renginių, patys dalyvauja varžybose, rengia tiek plento, tiek kalnų dviračių treniruotes.

2022 m. PANEVĖŽYJE SURENGTAS PIRMASIS LIETUVOS LAISVOJO STILIAUS BMX ČEMPIONATAS.

Tiems, kam patinka lėkti be stabdžių, privalu apsilankyti „Kalnapilio“ arenoje – čia įrengtas **OLIMPINIO STANDARTO DVIRAČIŲ TREKAS**, vienintelis toks Baltijos šalyse! Į jį treniruotis atvyksta treko entuziastų iš visos Lietuvos ir kaimyninių šalių!

Ekstremalaus sporto gerbėjams

Naujasis **„SKATE PARKAS“** – itin jaunimo mėgstama aktyvaus laisvalaikio erdvė, skirta riedučių, riedlenčių, paspirtukų ir BMX dviračių sportui.

„Drifto“ lenktynių azartą visus metus galite patirti vidaus patalpose įrengtoje **ELEKTRINIŲ „DRIFT“ KARTINGŲ** trasoje.

Šiltuoju sezonu būtina apsilankyti **„WAKE PANEVĖŽYS“** – prie „Ekranų“ marių įsikūrusiame vandens parke siūloma įvairių vandens pramogų: vandenlentės, vandens dviračiai, kajakai, irklentės. Čia galima išsinuomoti visą reikalingą įrangą, o panorus atsipūsti – prisėsti greta esančioje kavinėje.

Infrastruktūros įvairovė

Mieste yra:

3 SPORTO KOMPLEKSAI
28 STADIONAI
2 BASEINAI
21 FUTBOLŲ AIKŠTĖ

31 KREPŠINIO AIKŠTELĖ
5 UNIVERSALIOS DIRBTINĖS,
DANGOS SPORTO AIKŠTELĖS

Čia rasite 26 viešai prieinamas sporto sales ir daugybę privačių **SPORTO KLUBŲ**, suteikiančių galimybę rinktis iš pačių įvairiausių treniruočių programų – nuo intensyvių „crosstraining“ jėgos ir ištvėmės treniruočių iki lankstumą bei pusiausvyrą lavinančios jogos.

PANEVŽIO SPORTO CENTRAS – pagrindinė sporto įstaiga mieste, skatinanti masinį ir profesionalųjį sportą. Centras turi **9 SPORTO BAZES** (tarp jų – neseniai atnaujintas Lengvosios atletikos maniežas), kuriose galima rinktis net iš 16 sporto šakų!

BAIDARIŲ IR KANOJŲ IRKLAIVIMAS
BOKSAS
DZIUDO
DVIRAČIŲ SPORTAS

GRAIKŲ-ROMĖNŲ IMTYNĖS
KREPŠINIS
LENGVOJI ATLETIKA
ORIENTAVIMOSI SPORTAS

RANKINIS
REGBIS
STALO TENISAS
SUNKIOJI ATLETIKA

ŠACHMATAI
TINKLINIS
TRIATLONAS
ŽOLĖS RIEDULYS

Beje, Panevėžio miesto savivaldybės iniciatyva miesto darželinukų grupės su lydinčiu asmeniu, neįgalieji ir senjorai nuo 65 m., suderinę laiką, Panevėžio sporto centro bazėmis gali naudotis **NEMOKAMAI!**

Jau greitai dar geresnės sąlygos aktyviam laisvalaikiui

Renovuojamas **AUKŠTAITIJOS SPORTO KOMPLEKSAS** taps daugiavoniu sporto ir sveikatinimo centru su SPA poilsio zona, restoranu ir sporto salėmis.

2023 m. Beržų progimnazijos stadione bus pradėtos **PRIPUČIAMO FUTBOLŲ MANIEŽO** statybos.

Ir vienas svarbiausių projektų plaukikų miestui – greta minėto komplekso planuojamas modernus **50 METRŲ ILGIO BASEINAS SU 10 TAKŲ**, kuris atitiks olimpinį standartą! Baseino zonoje bus įrengtos 600–800 vietų žiūrovų tribūnos, jame galės treniruotis profesionalūs plaukikai ir laisvalaikį leisti visi norintys.

DAUGIAU INFORMACIJOS
APIE **PANEVŽIJE**
ĮGYVENDINAMUS PROJEKTUS

Individualistė

Inga Jurkevičiūtė žavi šiluma, jautrumu ir iš kiekvieno žodžio trykstančiu autentiškumu. Kostiumų dailininkė, stilistė ir dizainerė sukasi tarp daugybės skirtingų kūrybinių darbų, po kurių atsipalaidavimą ir ramybę randa kasdiniuose ritualuose su mylima šeima.

– Inga, kokia buvo Jūsų vaikystė? Ar polinkis į menus atėjo iš tėvų?

– Savo vaikystę apibūdinau kaip rokenrolą su tėvais. Tėtis buvo įkūręs roko grupę „Talismanas“, grojo gitara, mama – menininkė. Jų draugai – taip pat meniški žmonės, tad mane supo bohemiška aplinka. Daug keliaudavome po Lietuvą, lankydavomės svečiuose. Manau, tas darnus chaosas stipriai prisidėjo prie mano asmenybės formavimo, nes nekūrybiniame kelyje sunkiai pritampu. Kai nesėkmingai bandžiau tapti medike, vienas dėstytojas man pasakė: „Inga, juk tu menininkė, kam tau ta genetika?“ Tuomet labai supykau, bet dabar suprantu, ką jis norėjo pasakyti.

– Buvote viena iš tų mergaičių, kurios su mama siuva sukneles lėlėms?

– Ne, bet mama siūdavo sukneles man. Viena jų man ypač įstrigo į atmintį – ryškiai raudona, su pūstu sijonu ir daugybe raukinių. Būdama trejų metų, ja pasipuošiau draugės krikštynų proga. Panaši estetika mane lydi iki šiol, pavadinčiau ją klasika ir romantizmu per gotikos prizmę.

Mama prisidėjo prie mano grožio suvokimo, jį lavinau stebėdama, kaip ji kuria jaukumą namuose. Mūsų namuose iki šiol visada dega žvakės, kvepia smilkalais, groja muzika. Gal nuskambės keistai, bet mano šeima šiek tiek primena Adamsų šeimynėlę. (Šypsosi.)

– Ar niekada nesuabejojote dėl pasirinkimo eiti mados kūrėjos keliu?

– Ne, niekada. Buvo metas, kai ieškojau savo identiteto, bet, vos pradėjusi žengti kūrybiniu keliu, supratau, šiame darbe susiduriu su įvairiais jausmais, nes jame dažnai turi pamiršti savo, kaip kūrėjos, ambicijas. Nesvarbu, ar dirbi su režisieriumi, ar su individualiu klientu, tai komandinis darbas. Privalai išmanyti žmogaus psichologiją, būti empatiškas, nepiršti savo nuomonės, išgirsti kitą ir padėti jam pasiekti norimą rezultatą.

– Sukatės tarp daugybės darbų: esate teatro „Menas“ kostiumų dailininkė, dirbate kine, televizijoje, su individualiais klientais... Kaip viską spėjate?

– Man tikrai neužtenka dvidešimt keturių paros valandų.

„PABAIGUSI PROJEKTĄ VILNIUJE, VISADA SU MALONUMU GRĮŽTU Į GIMTOJO MIESTO RAMYBĘ. PANEVŽIJE VIETOS SAVIRAIŠKAI TIKRAI UŽTENKA.“

Taip buvo visada. Niekada gyvenime nesu pasakiusi: „Neturiu ką veikti.“ Kiek save pamenu, nuolat sukdavausi tarp skirtingų veiklų ir jutau didžiulį norą kurti, pažinti, pamatyti. Susilaukus dukros, pažinimo alkis niekur nedingo, bet teko sulėtinti tempą, nes dabar didžiąją laiko dalį skiriu jai.

– Kas Jus labiausiai įkvepia?

– Vienareikšmiškai – dukrytė. Piai Elenai dabar metai ir trys mėnesiai. Ji be galo muzikali, mėgsta groti būgneliu ar armonikėle. Jau dabar atrodo, kad užaugusi bus roko žvaigždė!

– Ar meniškos prigimties žmogui nėra sudėtinga kūrybinę veiklą derinti su šeimos gyvenimu?

– Nėra. Manau, šeimos gyvenimas kūrybos žmogų įžemina, atneša saugumo jausmą.

– Studijavote Vilniuje, ten po studijų likote gyventi. Vis dėlto dabar gyvenimą kuriate gimtajame Panevėžyje. Kas paskatino grįžti?

– Įvyko skaudus lūžis – susirgo mamytė. Gydytojai beveik nedavė

jokių vilčių, tad viską mečiau, palikau gyvenimą Vilniuje ir grįžau čia turėdama vienintelį tikslą – būti ša-

„MAN PATINKA PANEVĖŽYS, NES YRA JAUkus IR KOMPAKTIŠKAS. O DABAR DAR IR IŠGYVENANTIS RENESANSĄ. LABAI MYLIU GAMTĄ, O MIESTĄ SUPA NUOSTABŪS PARKAI. PATINKA UŽEITI Į MAŽĄ KAVINUKĘ ATSIGERTI KAVOS, TAI DARYTI LĒTAI, BE IŠPROTĒJUSIO DIDELIO MIESTO TEMPO. ČIA GERA GYVENTI IR GERA KURTI.“

lia mamos, padėti jai pereiti baisų gydymo kelią. Mamytė pasveiko, o aš per tą laiką pamilau Panevėžyje esantį teatrą „Menas“ ir jame dirbančius žmones, kurie tapo kolegomis. Užsibuvau iki dabar. (Šypsosi.) – **Kaip apibūdintumėte savo kasdienybę mažesniame mieste?**

– Ji labai miela, man patinka Panevėžys, nes yra jaukus ir kompaktiškas. O dabar dar ir išgyvenantis renesansą. Labai myliu gamtą, o miestą supa nuostabūs parkai. Patinka užėiti į mažą kavinukę atsigerti kavos, tai daryti lėtai, be išprotėjusio didelio miesto tempo. Čia gera gyventi ir gera kurti.

– Ar užtenka vietos saviraiškai?

– Manau, jei žmogus nenori nieko daryti, neturi vidinės ugnies, jis nieko nepadarys net ir gyvendamas Niujor-

rke. Mano darbas man leidžia keliauti po Lietuvą. Pabaigusį projektą Vilniuje, visada su malonumu grįžtu į gimtojo miesto ramybę. Nuo rugsėjo tapau J. Čerkeso-Besparnio „Pragiedrulių“ sodyboje įsikūrusios taikomosios dailės studijos kuratore. Laukia daug iššūkių, bet tuo labai džiaugiuosi – akivaizdu, kad Panevėžyje vietos saviraiškai tikrai užtenka.

– Ar galėtumėte išskirti savo darbą, kuriuo itin didžiuojatės? Kodėl būtent juo?

– Labai sunkus klausimas, priverčiantis susimąstyti. Aš pasineriu į kiekvieną savo projektą ir su juo „gyvenu“, kol išvysta dienos šviesa. Visi jie man yra ypatingi. Galėčiau išskirti pirmąjį Lietuvoje nufilmuotą siaubo filmą – režisieriaus Jono Trukano „Rūpintojėlį“, kuriame buvau pagrindinė kostiumų dailininkė ir stilistė. Tai buvo neįkainojama patirtis su fantastiška komanda. Dirbau besilaukdama 8-ą mėnesį, per didžiulius karščius... Pati nežinau, iš kur manėje atsirado tiek vidinės motyvacijos, turbūt iš paties kosmoso. Visada su džiaugsmu prisimenu LRT televizijos serialą „Bloga mergaitė“, kuriam kūriau įvaizdžius. Kita man artima sritis – muzika, labai patinka kurti ir stiliuoti kostiumus muzikiniams klipams. Keli labiausiai įsirežę į atmintį: „Solo ansamblio“ – „Moteris“, „Biplan“ – „Meilė nesibaigia“, „Lemon Joy“ – „Be atšvaitų“. Taip pat labai myliu darbą pagal individualius užsakymus – paskutiniai klientai buvo draugai, paprašę tvarių būdu sukurti jiems vestuvinį įvaizdį.

– Ką patartumėte pradedantiems kostiumo dizaineriams, dar ieškantiems savo kelio?

– Galbūt skambės banaliai, bet tai auksinė taisyklė. Būkite savimi. Kiekvienas iš mūsų esame unikalūs ir vienintelis toks šiame pasaulyje. Niekada to nepamirškite, kad ir kaip būtų sunku.

KA VEIKTI PANEVĖŽYJE?

Miesto teatrų scenose vienas kitą keičiantys spektakliai, nuolat atnaujinamos galerijų ekspozicijos, parodų pristatymai, koncertai, dirbtuvės ir kiti Panevėžyje vykstantys renginiai – vienoje platformoje.

www.renginiai.panevezysnow.lt

SKENUOKITE
QR KODĄ

Leidimą finansavo Panevėžio miesto savivaldybė

